



**Wij maken de
toekomst ... samen!**

18 sociale en diaconale projecten

**Welcome To
The Future**

Colofon

De Doctor Poelsprijs 2019 is mogelijk gemaakt door het Limburgs Diaconaal Fonds en de Dienst Kerk en Samenleving.

Auteurs:

Mariëlle Beusmans
Dionne Boks
Hans Brunolt
Joan Raaijmakers
Hub Vossen

Eindredactie:

Joan Raaijmakers

Foto's:

De foto's zijn gemaakt voor publicatie b.g.v. de Doctor Poelsprijs en door organisaties of personen ter beschikking gesteld.

Correspondentieadres

Doctor Poelsprijs

Limburgs Diaconaal Fonds

Website:

www.limburgsdiaconaalfonds.nl

E-mail:

secretaris@limburgsdiaconaalfonds.nl

Correspondentieadres

Dienst Kerk en Samenleving

Dienst Kerk en Samenleving

p/a v. Goghstraat 3, 6165 VG Geleen

E-mail:

dienstkerkensamenleving@kpnmail.nl

Meer informatie op:

www.pausfranciscusgroepen.nl

Comité van aanbeveling

Mgr. H. Smeets

Bisschop van Roermond

Drs. Th. Bovens

Commissaris van de Koning in Limburg

Mgr. W. van Rens

Deken van dekenaat Sittard

Drs. J. Zuidam

Limburgse Werkgevers Vereniging (LWV)

Ds. S. Bloemert

Predikant in de Protestantse Kerk

Drs. P. Boselie

*Archivaris gemeente Sittard-Geleen,
historicus*

Met ondersteuning van:

Edmond Beelstichting

provincie limburg



Inhoud



Voorwoord	2	Woonwagenpastoraat	49
Inleiding	5	Parochie H. Matthias Posterholt	54
Logeerhuis Kapstok	7	Petje af Zuid Limburg	58
Maximina Roermond	12	Groenewold Venlo Delen in Meedoen	64
Diaconaal AZC Baexem	17	ATD Vierde Wereld Zuid-Limburg	68
Dress for Success	21	Speelgoedactie Parochie Voerendaal	73
Bloempje voor het Goede Doel	26	PLIV	78
Zin In Leven	30	Stichting Wijkpresentie Maastricht Noordoost	83
Infopunt Steijl	35	KBO Limburg en DKS Project Levenseinde	88
SchuldHulpMaatjes bezorgen kerstpakketten	40		
Engèle van Zitterd-Gelaen	44		

Voorwoord



Het hele zorgstelsel is in zeer korte tijd overhoop gehaald. Alle veranderingen, versterkt door bezuinigingen, maken cliënten, mantelzorgers, ouders en leerkrachten onrustig of bezorgd. Soms in algemene zin: 'Wat komt er op ons af?', 'Waarom is dit allemaal nodig?' Soms heel praktisch: 'Krijgt mijn kind straks nog de juiste ondersteuning?', 'Kan het nog een opleiding volgen?' 'Wie zorgt er straks voor mijn moeder, of wie zorgt er straks voor ons?' Toch was het nodig.

Ik ben op hoofdlijnen niet negatief over de bedoeling van de huidige organisatie van onderwijs en zorg. We hebben de afgelopen decennia hard gewerkt aan het vergroten van expertise met als doel iedere mens, jong of oud, gezond of ziek, de juiste ondersteuning te geven. In dat kader zijn er veel goede dingen gebeurd die levens ten goede hebben gekeerd en kansen op een goede toekomst hebben vergroot. Ik ben wel kritisch over de wijze waarop we dat hebben georganiseerd. Het stelsel zelf bevat groot achterstallig onderhoud, waardoor we nu een noodzakelijke totale systeeminnovatie in korte tijd krijgen.



Solidariteit

We zeiden het al vele jaren geleden: samen maken we de toekomst. We gingen voor solidariteit op allerlei vlak: onderwijs, gezondheidszorg, sociale en maatschappelijke zekerheid. 'We laten je er niet als familie mee tobben, we gaan er als samenleving omheen staan'. Het kreeg vorm in familieverband en

maatschappelijke verbanden van burgers (kerken, arbeidersbeweging, standsorganisaties etc.). Deze lijn van denken is doorgetrokken in de sociale wetten zoals AWBZ van 1968 en in de vele opvolgers en afsplitsingen zoals WMO, de nieuwe Jeugdwet, de Participatiewet etc. Niet alleen onderwijs, gezondheidszorg, woningtoewijzing, werkloosheid kwamen onder verantwoording van de staat; ook opvoedingsproblemen, gedragsproblemen, maatschappelijk niet goed mee kunnen komen, minder zelfredzaam zijn, kwam in de AWBZ terecht, tot en met de 'huishoudelijke verzorging' aan toe. De huidige 'Wet op de jeugdzorg' ondergaat ook veranderingen. Het recht op onderwijs wordt tegen het licht gehouden. De ziektekostenverzekering, het recht op medische zorg. Het is allemaal van een 'voorziening' een 'verzekering' geworden. En verzekeraars zijn geen charitatieve instellingen maar vaak harde onderhandelaars. Thans is slechts 10% van de vormen van maatschappelijke welzijnssteuning of medische hulp laagdrempelig, zonder indicatie toegankelijk en 90% zit achter de slagboom van een indicatieorgaan. Maar genoeg realistisch gesomberd. Het kan beter, samenhangender, effectiever. En met z'n allen willen we het ook. Het aantal regelingen wordt verminderd. De toegang tot zorg wordt anders geregeld. We willen het met z'n allen eenvoudiger en toegankelijker. De belangrijke omslag is, dat het van een individueel te claimen recht naar het organiseren van een goede basisvoorziening gaat. En, niet meer de beperking staat centraal, maar het participatieprincipe: hoe kun je positief deelnemen aan de samenleving en hoe kan je netwerk of professionele hulp je daarbij ondersteunen?

Samen maken we de toekomst

Afgelopen tijd publiceerde het Centraal Planbureau (CPB) mooie cijfers over de prestaties van onze economie. Dit jaar en komend jaar groeit de Nederlandse economie. Dat leidt tot hogere cao-lonen voor werknemers en tevens tot meer vaste arbeidscontracten. Het CPB plaatst bij deze vreugdevolle cijfers een pijnlijke kanttekening. De groei van onze economie zal fors afgeremd worden door de Brexit en een mogelijke handelsoorlog. Ook het gebrek aan voldoende personeel in bedrijven en in de dienstverlening werken ongunstig op een zorgeloze toekomst. Daarnaast zullen de opbrengsten voor onze schatkist gaan tegenvallen door lagere inkomsten uit de gaswinning vanwege de sluiting van de gasvelden in Groningen. Zeker als we daar de noodzakelijke investeringen voor de redding van het klimaat in betrekken. De toekomst is niet alleen gebouwd op de economie. De kwaliteit van ons samenleven vraagt nog om héél andere ijzers in het vuur: de ontwikkelingskansen van mensen en vooral van de jeugd, de zorg en aandacht voor kwetsbare mensen, de mogelijkheid van passend werk en de voorzieningen voor de oude dag.

Dienstbaar aan Kwaliteit van Samenleven

De DKS (Dienstbaar aan Kwaliteit van Samenleven) van het bisdom Roermond ondersteunt en stimuleert mensen in hun persoonlijke en maatschappelijke ontwikkeling, zowel individueel als groepsgewijs. We doen dit vanuit sociale bewogenheid die ons ingegeven is door onze christelijke levensovertuiging en door de Sociale Leer van de Katholieke Kerk. We willen bevorderen dat mensen zelf hun keuzes kun-

nen maken in het sociaal en maatschappelijk verkeer. Want wij, de burgers kunnen, wel of niet vanuit onze christelijke overtuiging, een verschil maken in het welzijn van onze samenleving. Mensen met elkaar verbinden en kansen creëren, dát geeft ons, medewerkers van DKS, energie. We vinden het waardevol om samen te werken aan innovatieve ideeën en daarmee positief bij te dragen aan het welzijn. Onze stellige overtuiging is dat mensen elkaar nodig hebben. Dat mensen voor elkaar bedoeld zijn, hoe verschillend ze ook zijn. Elke mens doet er toe. Juist daarom willen we innovatieve bronnen van sociale ondersteuning aanboren en omzetten naar de praktijk. Iets waar ons hart sneller van gaat kloppen. Middels verschillende projecten die wij initiëren, ondersteunen of begeleiden, helpen wij sprankelende verbindingen te maken tussen mensen onderling en mens en maatschappij.

Een lange geschiedenis

De DKS is in 1902 onder aanvoering van Dr. Henri Poels ontstaan vanuit de gedachte om samen iets te betekenen voor een ander. Om solidair te zijn in het oplossen van problemen en het zoeken naar wegen van verbetering van het maatschappelijk en sociaal welzijn. Samen willen we al 117 jaar van de wereld een mooiere plek maken.

DKS zet in op zelfredzaamheid en zelforganiserend vermogen van mensen en organisaties. We werken nauw samen met vrijwilligers, maatschappelijke organisaties, overheid en het bedrijfsleven. Als het maar het welzijn van mensen ondersteunt en mensen verbindt. We herkennen ons in alle projecten die we aan U voorstellen. Ze zijn de rijkdom van een samenleving die we samen maken tot een plek waar het voor iedereen goed moet zijn om te leven en te wonen. Een samenleving met een toekomst die we samen maken.

Wim van Meijgaarden sss
Hoofdaalmoezenier DKS

Inleiding



Geloven is een werkwoord. Het is iets dat je moet doen. Met stilzitten en 'het wel geloven', kom je er niet. Het is 'hands on', de handen uit de mouwen steken en aanpakken. Dat kan op een heleboel manieren. Zusters in een slotklooster leven ogenschijnlijk teruggetrokken uit de wereld, maar met hun voortdurend gebed leveren ze wel degelijk een belangrijke bijdrage aan de opbouw van de geloofs-gemeenschap.

Anderen zijn meer naar buiten gericht en geven catechese of ze zorgen dat een parochie goed functioneert. Een derde categorie zijn de mensen die zich – geïnspireerd door het evangelie – het lot van hun naasten aantrekken en zorgen dat deze niet aan hun lot worden overgelaten. Het zijn misschien niet zo'n bidders of denkers, maar doeners! En die hebben we in de Kerk ook hard nodig, want geloven is een werkwoord.

“Wat je voor de minsten der mijnen hebt gedaan, heb je voor mij gedaan,” zijn de beroemde woorden van Jezus die we terugvinden in hoofdstuk 25 van het Matteüs-evangelie. Daar is geen woord Spaans bij. In



datzelfde hoofdstuk benoemt Jezus de werken van barmhartigheid: wie honger heeft te eten geven, wie dorst heeft te drinken, vreemdelingen onderdak bieden, kleren geven aan wie er geen heeft, zieken bezoeken en gevangenen niet alleen laten. Je hoeft geen universitaire opleiding te hebben gevolgd om te snappen wat hier staat.



“Heb God en je naaste lief”, zijn de twee belangrijkste opdrachten die Jezus ons gegeven heeft. Deze brochure staat vol met verhalen van mensen die hun naaste lief hebben en daarmee het evangelie en hun liefde voor God in praktijk brengen. Het zijn de verhalen van doeners, van handen-uit-de-mouwen-stekers, van harde werkers. Van mensen uit onze eigen omgeving die doen wat Jezus gevraagd heeft. Inderdaad: geloven is werkwoord.

**+ Harrie Smeets,
bisschop van Roermond**

Logeerhuis Kapstok

*Vrijwilligers weten precies
wat de gasten nodig hebben*

Logeerhuis Kapstok ondersteunt mantelzorgers, door degene waar zij de zorg voor hebben, in het logeerhuis te laten logeren. De taken die de mantelzorger thuis vervult, neemt het logeerhuis over voor een korte periode. De mantelzorger kan even op adem komen, op vakantie gaan, of om wat voor reden dan ook, de zorg even overdragen. Kapstok wordt volledig gerund door vrijwilligers en is continu

operationeel. Veel vrijwilligers zijn zelf ook mantelzorger (geweest), hun kracht is dan ook dat ze precies weten wat de gasten nodig hebben!

Het overheidsbeleid rondom de zorg is de laatste decennia drastisch veranderd. De overheid treedt meer en meer terug en burgers moeten zelfredzaam zijn. In de Wet Maatschappelijke Ondersteuning (WMO) die



in 2007 in werking trad, is het allemaal vastgelegd: maximale zelfzorg en ondersteuning door het eigen steunsysteem. Mensen met een beperking moeten zo lang mogelijk mee kunnen doen in de samenleving, uitgaande van eigen kracht en zelfredzaamheid en hulp van een eigen zorgsysteem (zelfzorg, mantelzorg, buurthulp, e.d.). Mantelzorgers hebben het sindsdien stevig voor de kiezen gekregen en dreigen overbelast te raken. De Stichting Logeerhuis Kapstok wil deze mantelzorgers graag tegemoet komen, door de zorg (tijdelijk) over te nemen als die te zwaar wordt. Als er overbelasting en uitval van de mantelzorg dreigt, bieden de vrijwilligers van Logeerhuis Kapstok niet zelden de enige oplossing. De reguliere zorg- en welzijnswereld biedt immers geen of nauwelijks respijtzorg. Het idee voor het logeerhuis komt van een breed samengestelde burgerinitiatiefgroep. De stichting Kapstok heeft het initiatief formeel overgenomen en in de uitvoering bleef de initiatiefgroep langszij. Er zijn ook profes-

sionele organisaties bij betrokken: Synthese voor zorg en welzijn, thuiszorgorganisaties De Zorggroep en Proteion Thuis, gemeente Venray en Zorgkantoor Noord- en Midden-Limburg. Naast Alzheimer Noord-Limburg en Hulp bij Dementie Noord Limburg is de Junior Kamer Venray als serviceorganisatie een belangrijke financiële en immateriële drager van het initiatief. In december 2014 is Logeerhuis Kapstok – na een voorbereiding van ruim tweeënhalf jaar – officieel geopend. Het is gehuisvest in een vleugel op de vierde etage van het voormalige verzorgingshuis Het Schuttersveld in Venray dat inmiddels een brede maatschappelijke bestemming heeft.

Kernwaarden

De Stichting Kapstok vindt het belangrijk om “samen met anderen iets te doen voor anderen”. In de opstartperiode zijn de volgende kernwaarden geformuleerd:

- › **Verantwoordelijkheid:** de maatschappelijke verantwoordelijkheid om actief bij te



dragen aan het welzijn en levenskwaliteit van (kwetsbare) medeburgers.

- › **Dienstbaarheid:** een hulpvaardige opstelling, om betekenisvol te kunnen en willen zijn voor de gasten die aan onze zorg zijn toevertrouwd.
- › **Onbaatzuchtigheid:** de mensen van Kapstok zijn vrijwilligers en als zodanig stellen zij hun tijd, vaardigheden en kennis om niet ter beschikking.

Vrijwilliger Harry Schraven vertelt dat de vrijwilligers Kapstok echt als een warme familie ervaren. 'Je ervaart dat de vrijwilligers een sterke verantwoordelijkheid hebben voor de gasten en voor elkaar.'

Gasten

Gasten van het Logeerhuis kunnen daar verblijven voor minimaal één dag tot maximaal drie weken. Els Schraven-Joosten vertelt dat, voorafgaand aan een logeerperiode, er in een kennismakingsgesprek met de gast en mantelzorgers plaatsvindt. 'We bespreken samen de mogelijkheden van het logeren in Logeerhuis Kapstok, zodat we maatwerk kunnen leveren. Het verblijf moet voor onze gasten aangenaam zijn. Het zijn veelal mensen bij wie de leeftijd begint te tellen, maar die toch nog relatief gezond zijn. Het kunnen bijvoorbeeld mensen zijn met dementie, de ziekte van Parkinson, of mensen die een infarct hebben gehad of kampen met een andere ziekte. De mantelzorgers moeten erop kunnen vertrouwen dat zij of hij de zorg voor de gast met een gerust hart aan het logeerhuis kan overlaten. We bieden onze gasten een hotelmatige accommodatie op basis van vol pension in combinatie met dagbesteding, begeleiding en (externe) persoonlijke verzorging en verpleging. We spreken met gast en mantelzorgers af dat zij zelf de professionele zorg die de gast thuis



Veel vrijwilligers hebben zelf ervaren wat het is om mantelzorgers te zijn en weten als geen ander wat er nodig is om het onze gasten naar de zin te maken en hen goed te begeleiden. Hun betrokkenheid en professionaliteit zijn groot. Dit werk geeft hen telkens weer 'boost' aan energie. Voor vrijwilligers is het ook een manier om te zoeken naar zingeving in hun leven.



ontvangt, organiseren in ons logeerhuis. In de praktijk worden hierbij vaak lokale thuiszorgorganisaties ingeschakeld. De eigen huisartsen van de gasten zorgen voor de medische begeleiding. Wij zijn geen verpleeghuis, dus wordt er verwacht dat gasten in ons logeerhuis nog een aantal zaken zelf kunnen doen. Als het nodig is kan een intake en een logeerperiode overigens binnen 24 uur plaatsvinden.'

De gasten komen met name uit Noord- en Midden-Limburgse gemeenten, een gebied met ongeveer 280.000 inwoners. Soms komen gasten van buiten de eigen regio logeren in de Kapstok. Er gaat bijna geen dag voorbij of er informeert wel iemand naar de verblijfsmogelijkheden in het logeerhuis.

Logeerprijs

De verblijfskosten komen voor rekening van de gasten. Doordat het logeerhuis vrijwel geheel door vrijwilligers wordt gerund, is de logeerprijs beperkt. Daardoor is deze voor-



ziening ook bereikbaar voor mensen met een kleine beurs. Er zijn intensieve contacten met de gemeenten over vergoedingen in de sfeer van de WMO en PGB. Inmiddels wordt daar ook substantieel gebruik van gemaakt. Ook de zorgverzekeraars werken heel positief samen met Logeerhuis Kapstok.

Vrijwilligers

Logeerhuis Kapstok wordt gerund door zo'n 45 vrijwilligers, afkomstig uit regio Venray en directe omgeving. Ze worden begeleid en ondersteund in hun werk door de professionele logeerhuismanager. Els Schraven vertelt dat alle vrijwilligers door de stichting zelf worden opgeleid en gecertificeerd. 'Ook de bijscholing wordt 'in house' door eigen mensen verzorgd. Vanuit de Gilde Opleidingen worden regelmatig stagiaires geplaatst in de Kapstok. Soms is het nodig om een beroep te doen op professionele parttime gastenbegeleiders. Veel vrijwilligers hebben zelf ervaren wat het is om mantelzorger te zijn en weten als geen ander wat er nodig is om het onze gasten naar de zin te maken

en hen goed te begeleiden. Hun betrokkenheid en professionaliteit zijn groot. Dit werk geeft hen telkens weer 'boost' aan energie. Voor vrijwilligers is het ook een manier om te zoeken naar zingeving in hun leven.'

Gastvrouw/gastheer

Logeerhuis kapstok wil voor de gasten zoveel mogelijk een thuissituatie creëren. Dat brengt een veelheid aan taken met zich mee. In de eerste plaats taken rondom ondersteuning van en persoonlijke aandacht voor de gasten. 'Daar hebben we de gastvrouw/gastheer voor,' vertelt Els Schraven. 'Het vraagt van onze vrijwilligers een juiste houding, persoonlijke kwaliteiten en een grote betrokkenheid. De vrijwilligers beleven samen met de gast de dag en zorgen voor een dagbesteding, waarbij de gast rust, gezelligheid, huiselijkheid en warmte ervaart. Denk daarbij aan het samen een wandeling maken, spelletjes doen of iets drinken op een terrasje in het centrum van Venray. Ook kleine huishoudelijke werkzaamheden zoals koffie zetten, planten en bloemen verzorgen, zorgen

voor een leuke aankleding van de huiskamer en de overige ruimtes, en 's avonds voor een boterham. Allemaal taken die onze gastvrouwen en gastheren verrichten.'

Elke middag wordt er voor de gasten een warme maaltijd bereid. De kookvrijwilliger vraagt aan de gasten wat zij willen eten, en stelt – in overleg met de gasten – het menu samen. Hij of zij doet de dagelijkse boodschappen, bereidt het eten, zorgt voor een leuk gedekte tafel en eet samen met de gasten. En na afloop ruimt de vrijwilliger de tafel op, doet de afwas en maakt de keuken schoon.

Rooster

Met zoveel vrijwilligers is het van groot belang een goed werkrooster te maken. 'Dat doet de roostermaker. Deze vrijwilliger overlegt met de andere vrijwilligers over de invulling van het werkrooster en zorgt ervoor dat er een verantwoorde bezetting is. Deze vrijwilliger signaleert de knelpunten in de bezetting en helpt deze op te lossen in overleg met de logeerhuismanager. De ervaring leert, dat de vrijwilligers zelf ook een grote verantwoordelijkheid hebben ten aanzien van het rooster. Zij hebben er zelf ook hinder van als er – onverhoopt – niet voldoende vrijwilligers zijn.' Elke nacht is er een vrijwilliger als slaapwacht aanwezig. Hij of zij neemt 's nachts de wakkende taken waar en ondersteunt de gasten in het logeerhuis. 's Morgens vroeg maken

zij voor de gasten het ontbijt klaar. Ook voor jonge mensen, overdag nog heel druk met carrière en werk, is dit een mooie gelegenheid toch iets aan vrijwilligerswerk te doen.

Tot slot

De gasten hebben veel waardering voor alles wat de vrijwilligers van de Stichting Logeerhuis Kapstok voor hen doen tijdens hun verblijf. Voor de mantelzorgers betekent het dat zij met een gerust hart de zorg even kunnen overdragen.

In het gastenboek van de Kapstok heeft één van de gasten het volgende geschreven: 'Mijn moeilijkste dag bij jullie is afscheid nemen vandaag. Jullie waren lief en zorgzaam tijdens mijn verblijf bij jullie. Steeds waren jullie behulpzaam, ook als ik het moeilijk had. Jullie deelden mijn zorgen met liefde en zorgzaamheid. Ik ben door jullie verwend en in de watten gelegd. Dat jullie dit doen op vrijwillige basis is uniek. Jullie moeten wel bijzondere liefde hebben om dit zo te vervullen. Bedankt voor alles wat jullie voor mij deden.'

Voor potentiële gasten, hun mantelzorgers en andere geïnteresseerden, is er elke maand een open huis middag. Op die manier kan iedereen een kijkje komen nemen.

iINFO

www.logeerhuiskapstok.nl
info@logeerhuiskapstok.nl
 0478 - 782 555

Maximina Roermond



Maximina is een ontmoetingsplaats voor vrouwen uit Roermond en omgeving. Al 17 jaar komen vrouwen bij Maximina om elkaar te ontmoeten, zich te ontwikkelen en te ontspannen. 'Vrouwen met allerlei achtergronden lopen hier binnen' vertelt de coördinator mevrouw Lei Janssens. 'Veel van hen hebben een niet-Nederlandse

achtergrond. Denk aan vrouwen met een Turkse-, Marokkaanse of Aziatische achtergrond of arbeidsmigranten uit Oost Europa. Vluchtelingvrouwen die het participatietraject bij Vluchtelingenwerk hebben doorlopen weten inmiddels ook de weg naar Maximina te vinden. En regelmatig lopen ook Nederlandse vrouwen hier binnen.'



In 2002 is de stichting Moedercentrum Maximina opgericht. Over de naam vertelt Lei het volgende verhaal: 'Dolle Mina' was ook in die tijd nog een begrip in de strijd voor vrouwenemancipatie. Het initiatief voor het moedercentrum kwam van de themagroep 'Minima' (allemaal vrouwen uit Roermond die leefden van een uitkering) die ging voor het 'maximale uit vrouwen halen'. En enkele leden van die themagroep bezochten het huwelijksgala van Willem-Alexander en Máxima. Alles bij elkaar opgeteld ontstond zo de naam Maximina.'

Actief deelnemen

Maximina heeft als uitgangspunt dat vrouwen actief deelnemen in de maatschappij en dit combineren met hun eigen situatie. Lei legt uit hoe Maximina een brugfunctie vervult tussen thuis zitten en actief meedoen aan de samenleving. 'De hele week is er wat te doen in Maximina. Veel activiteiten zijn gericht op Nederlandse taal. Zo wordt er taalles gegeven - voor beginners en gevorderden - aan anderstalige vrouwen om beter Nederlands te begrijpen, spreken en lezen. En bij Maximina Praat leren deze anderstalige vrouwen een eenvoudig gesprek voeren zodat ze aan de huisarts kunnen uitleggen wat hen scheelt of begrijpen wat een basisschoolleraar zegt tijdens een oudergesprek. Bij andere activiteiten kun je je creativiteit kwijt. Er is een handwerkclub, hobbyclub en schilderclub. In het eetcafé kunnen vrouwen hun kookkunsten tonen. Enkele malen per maand is Maximina zelfs een internationaal restaurant waar je gerechten van steeds een ander land kunt proeven. In de tuingroep gaan vrouwen aan de slag met planten, zaaien, onkruid wieden. Dit doen ze in de grote Donderse Moestuyn. En word



Door te werken aan het zelfvertrouwen van de vrouwen en te spreken over wat ze zouden willen en kunnen, gaan de vrouwen anders in het leven staan. Ze ontdekken dat er mogelijkheden zijn, óók voor hen. We helpen hen keuzes te maken. Er zijn veel vrouwen die niet eens weten dat het leven keuzes heeft.



je lid van het wereldkoor Sonkoloro dan leer je liedjes zingen van over de hele wereld. Kortom, het is gezellig en ontspannen, en vaak ook heel praktisch.'

Wekelijks komen er ongeveer 350 vrouwen -meer dan 50 verschillende nationaliteiten- om mee te doen met een club, gewoon voor een praatje of om te kijken of er iets van hun gading te koop is in Maximina Mode. Daar kunnen ze leuke, nog goed uitziende kleding kopen voor een heel klein prijsje. Van kleding tot schoenen, voor vrouwen, kinderen en mannen.

50 vrijwilligers

Wat Maximina bijzonder maakt, is dat dit alles wordt gedaan met 50 vrijwilligers. De dagelijkse aansturing van de verschillende clubs vindt plaats door clusterleiders en vrijwilligers die activiteiten begeleiden. En zij worden ondersteund door parttime coördinator Lei Jans-

sens die agogisch medewerker is. Er zijn enkele basisregels. Lei somt ze op. 'Nederlands is hier de voertaal. Hoewel er veel vrouwen van niet-Nederlandse achtergrond komen, is het niet de bedoeling dat je met je landgenoten in je moedertaal gaat praten. Dat is niet altijd makkelijk voor de vrouwen maar wel de manier om de taal (beter) te leren. Een ander leerpunt is 'op tijd komen!' Als laatste basisregel noemt Lei 'respect hebben voor elkaar'. Wie je ook bent, iedereen is hier welkom.

Zelfvertrouwen

Maximina blijkt voor veel vrouwen een plek te zijn om 'weer te gaan leven'. Deelnemen aan de maatschappij is een belangrijke doelstelling. Lei licht dit toe. 'Veel vrouwen die bij Maximina komen lukt dat nog niet. Door te werken aan het zelfvertrouwen van de vrouwen en te spreken over wat ze zouden willen en kunnen, gaan de vrouwen anders in het leven staan. Ze ontdekken dat er mogelijkheden zijn, óók voor hen. We helpen hen keuzes te maken. Er zijn veel vrouwen die niet eens weten dat het leven keuzes heeft. Door wat ze hier zien en meemaken, begrijpen ze dat er keuzes zijn en komen ze op allerlei ideeën. Ook zijn er vrouwen die, om wat voor reden ook, zijn ontslagen. Bij ons

vinden ze een plek waar ze weer kunnen laten zien wat ze kunnen. Dat geeft hen veel zelfvertrouwen. Een enkele keer kunnen we vrouwen het laatste zetje geven om weer actief in de maatschappij mee te gaan doen. Want de wereld is groter dan dit centrum. Hoe gezellig en veilig het hier ook voelt, ze moeten verder. En het liefst vol vertrouwen.'

Participatieladder

In de participatieladder zie je de verschillende fases die deze vrouwen kunnen doormaken. Alle deelnemers en vrijwilligers worden jaarlijks gepositioneerd op de participatieladder. En vervolgens worden nieuwe leerdoelen gesteld die aansluiten bij hun behoeften en dromen.

Maximina en nu verder

Enthousiast spreekt Lei over het project 'Maximina en nu verder' waarin vrouwen ervaren dat ze doelen in hun leven kunnen stellen. 'Veel laaggeletterde vrouwen met een andere culturele achtergrond zijn in onze samenleving gedoemd eenvoudig werk te verrichten, terwijl ze zoveel meer mogelijkheden en ambities hebben.' In het kort: het project 'Maximina en nu verder' biedt hen een cursus



aan van 10 bijeenkomsten. Vervolgens is er een coaching traject van ruim een half jaar om vrouwen te helpen hun dromen te realiseren. In dit project ervaren ze dat het hen lukt om ogenschijnlijk onbereikbare doelen toch te kunnen realiseren. Tijdens de eerste bijeenkomst wordt duidelijk dat de vrouwen aan een gezamenlijk traject beginnen, waarin iedereen een eigen doelstelling heeft. De sfeer is steeds coöperatief maar ook kritisch naar elkaar. Er wordt hard gewerkt en bijna iedereen maakt de huiswerkopdrachten, ook de analfabeten! Er is veel aandacht voor het ontdekken van kwaliteiten, vaardigheden en persoonlijke presentatie. De vrouwen zijn tot de laatste bijeenkomst trouw naar de bijeenkomsten gekomen.

De cursisten zijn bijgestaan door 15 coaches,

die aan de deelnemers zijn gekoppeld. De ondersteuning is afgestemd op de doelstelling van de deelnemer. Tijdens het coaching traject kunnen persoonlijke problemen aan het licht komen, zoals schuldenproblematiek, opvoedingsproblematiek, psychische problemen en angsten. Maar ook hoe organiseer ik het thuis met mijn man als ik ga werken. De coaches houden rekening met deze problemen, maar hebben geen actieve rol in het oplossen. Daar waar mogelijk zijn de vrouwen doorverwezen naar derden om deze problemen aan te pakken.

'Het is fantastisch om te zien dat enkele vrouwen na de cursus werk hebben gevonden. Een deelnemer kreeg een stagetraject bij een supermarkt als voorbereiding op een sollicitatie. Enkele andere vrouwen zijn gestart

met een voorbereidend traject (Nederlands, computer- en fietsles) om aan het werk te komen. En enkele vrouwen zijn gestart met vrijwilligerswerk. Alle deelnemers beschikken nu over een CV en kunnen zich zelf presenteren, kennen hun kwaliteiten en weten die te verwoorden. Meer dan de helft van de vrouwen kijkt na het volgen van de training positief naar hun eigen toekomst!' aldus Lei.

Het project is misschien niet heel vernieuwend, verrassend en origineel, maar wel heel succesvol vindt Lei. 'Vrouwen met een laag zelfbeeld en een klein netwerk komen bij Maximina voor taalles of een andere activiteit. Langzaam wordt gewerkt aan zelfvertrouwen. Vandaaruit wordt in een persoonlijk gesprek aandacht besteed aan de toekomst van deze vrouwen. Het feit dat ze in een veilige omgeving deze mogelijkheid aangeboden krijgen, maakt dat deze vrouwen deel willen en kunnen nemen aan dit traject. Vrouwen die deelgenomen hebben, fungeren als rolmodel voor hun omgeving.'



Veel laaggeletterde vrouwen met een andere culturele achtergrond zijn in onze samenleving gedoemd eenvoudig werk te verrichten, terwijl ze zoveel meer mogelijkheden en ambities hebben.



iNFO

www.maximina.nl
coordinator@maximina.nl
 06 - 12 16 17 18

Diaconaal AZC Baexem



'We zijn als protestante gemeente in Roermond goed in het samenkomen en de ander meenemen in wat er allemaal gebeurt. Dit valt gastpredikanten altijd op als ze in de viering voorgaan. Na afloop vertellen ze mij vaak dat het bijzonder is dat er zoveel asielzoekers aan de viering deelnemen', zo begint Gerben Huberts zijn bevlogen verhaal over zijn inzet voor asielzoekers in het AZC Baexem.

Voor Gerben begon het allemaal met een speciaal moment. Hij zat in de kerk en van boven werd hem ingegeven dat hij, voordat hij deze persoon had gezien, met de vreemdeling die naast hem in de bank schoof, moest gaan praten. Deze jonge Iraniër bleek in het AZC te wonen. Gerben is hem gaan opzoeken en het contact met hem en andere bewoners van het AZC groeide. Uiteindelijk is hij met de kerkenraad gaan praten en werd hij benoemd tot diaken met de speciale zending 'omzien naar de



mensen in het AZC'. Met deze officiële benoeming wist hij ook dat zijn inzet gedragen werd door de hele kerkgemeenschap. Lang deed hij het werk alleen en was er geen kerkenraad om zijn ervaringen en werkwijze mee te delen. Inmiddels wordt 'het diaconaal project AZC' gedragen door de diaconie bestaande uit vijf gemeenteleden. Gemeenteleden hebben ieder een taak zoals het ophalen en terugbrengen van asielzoekers die een kerkdienst willen bijwonen, het geven van Nederlandse taallessen en de pastorale taak die Gerben heeft. Grieta Gootjes, ook een van de diakonen voor dit project, vult aan dat zij blij is met de goede samenwerking met de katholieke kerk en de evangelische christen gemeente. Deze laatste gemeenschap zet zich vooral in voor asielzoekers die in AZC Echt wonen.



Asielzoekers helpen nu mee met de 'opruimdagen' van Staatsbosbeheer. Met een groep vrijwilligers maken ze dan een stuk bos schoon. Ook zijn er contacten gelegd met het woonzorgcentrum in Heythuysen om ouderen te bezoeken, te helpen, met hen te wandelen. Een heel leuke match is een asielzoeker die in zijn thuisland dierenarts was en bij een dierenarts mee kon helpen. We hebben mee geholpen om zijn diploma hier erkend te krijgen.



Levensvragen

De grootste groep asielzoekers waar Gerben contact mee heeft, zijn afkomstig uit Afghanistan en Iran. Sommigen zijn ex-moslims anderen zijn nog moslim die in Nederland zagen dat christenen anders met elkaar omgaan. Eén van hen noemde christenen zelfs 'het zout en licht van de wereld' daarmee verwijzend naar het evangelie verhaal van Matteüs 5, 13-16. Eén van de regels binnen het AZC is dat je niet mag evangeliseren. Echter mensen die op de vlucht zijn, zitten vol met existentiële levensvragen die hen diep raken. 'Als een asielzoeker met bepaalde geloofs/levensvragen mij ziet rondlopen met een bijbel in mijn hand komt hij (over het algemeen zijn het mannen) naar mij toe met een vraag. Ik mag wel mee naar zijn kamer om samen verder te praten. En meestal werkt dat als een magneet en komen er anderen bij. Dit is zelfs uitgegroeid tot een groepje dat ik Bijbelstudie geef,' licht Gerben toe.

Zijn pastorale inzet gaat letterlijk ver. Mocht een asielzoeker waar hij intensief contact mee heeft, overgeplaatst worden naar een ander AZC in Nederland dan neemt hij contact op met één van de kerken in die regio. En de simpele vraag is dan 'willen jullie omzien naar deze mens'. Zo kan hij de asielzoeker overdragen aan de kerkgemeenschap en tips geven om bijvoorbeeld tijdens de viering af en toe iets te vertalen. Dit alles verlaagt de drempel voor de asielzoeker om in de nieuwe woonplaats zich thuis te voelen. Met hulp van de RK kerk in Roermond is de hulp van een RK kerk in Breda ingeroepen om het Pakistaanse gezin, dat in die regio kwam wonen, te helpen bij het zoeken van een plaats op een christelijke school voor hun kinderen.



Verhalen

Gerben somt het ene verhaal na het andere op. En steeds geeft hij aan hoeveel steun hij voor zijn werk krijgt van de andere gemeenteleden. 'We hebben als kerkgemeenschap een man geholpen om de financiën voor gezinshereniging rond te krijgen. En dat is gelukt! Hij is weer herenigd met zijn vrouw en kinderen.' Zichtbaar ontroerd is Gerben als hij het verdrietige verhaal vertelt over een asielzoeker die is overleden. 'Omdat hij niet verzekerd was, zou hij een anonieme begrafenis krijgen, geregeld door de gemeente. Als protestante kerk hebben wij contact opgenomen met de burgerlijke gemeente en de kerk waarbij hij daar was aangesloten. Ik wist dat de man begraven wilde worden. En dat is ook gebeurd. De kerk heeft onder andere de grafrechten voor 10 jaar betaald. Andere PKN-kerken in Limburg die we hadden aangeschreven met een financiële hulpvraag hiervoor hebben zoveel gegeven dat er ook een grafsteen kon worden aangeschaft. Een asielzoeker met status kreeg een woning toegewezen van de woningstichting. Na de

viering heb ik een oproep gedaan om spullen, die men niet meer gebruikte, aan deze man te geven. Ik was verbaasd hoeveel mensen iets gaven, van tafel tot gordijnen.' Een andere bemiddeling heeft Gerben kunnen doen voor een moslima die hier een ernstig ongeluk kreeg. 'Haar been was verbrijzeld en ze moest naar Hoensbroek voor revalidatie terwijl de rest van haar gezin in AZC Baexem woonde. Uiteindelijk konden zij naar een AZC in de regio Heerlen overgeplaatst worden zodat ze haar makkelijker konden bezoeken. Hun zoon werd daar geweigerd door de scholen. Met hulp van de burgerlijke gemeente en organisaties is het gelukt om de zoon op een school geplaatst te krijgen,' aldus Gerben.

Zondagse viering

Het is voor asielzoekers heel belangrijk om uit hun kamer te komen. De zondagse viering in de kerk wordt door tussen de 10 tot 30 (ex)asielzoekers bijgewoond. Grieta legt uit 'zij hebben een bijbel in hun eigen taal en zo kunnen ze de lezingen meelesen en begrijpen.

Ook worden zij aan het begin van de viering welkom geheten in het Engels. Dat doen we ook als er een speciale mededeling is. Na afloop is er gelegenheid om samen na te praten onder het genot van een kopje koffie of thee. Enkele van hen doen nu ook mee met andere kerkelijke activiteiten zoals zingen in de cantorij, kindernevendienst, koffie schenken, helpen sjouwen bij een boekenmarkt of aanwezig zijn bij de open kerkdagen die wij elke dinsdagmiddag hebben.' Met plezier kijken Gerben en Grieta terug op de gezamenlijke maaltijden waar 30 kerkleden en 30 asielzoekers aan deelnemen. 'Samen worden er inkopen gedaan en wordt er gekookt. Het is mooi dat steeds meer kerkleden zich begaan weten met deze mensen en voor hen openstaan. Dit diaconaal project AZC wordt nu breed gedragen', zegt Grieta reflecterend op de betrokkenheid van de kerkgangsters.

Met asielzoekers die ginds of hier in contact zijn gekomen met het christendom, en meer over het christelijk geloof willen weten, heeft Gerben intensief contact. Via een speciale methode die ontwikkeld is door de stichting Gave, begeleidt hij ze bij hun asielprocedure. Psalm 86 spreekt hen erg aan. Velen van hen hebben gevraagd om gedoopt te mogen worden. Voor ons is het belangrijk dat ze overtuigd gedoopt willen worden en het niet zien als een mogelijke reden om een ver-

blijfsvergunning te krijgen. De doopvieringen zijn tijdens de eredienst op zondag. Eénmaal was dit op zaterdag in een besloten groep. Sommigen van hen zijn bang dat foto's van de doopviering hun familie zal bereiken die overtuigd moslim zijn en deze bekering zien als doodzonde,' zegt Gerben.

Ora et labora

Ora et labora, oftewel 'bid en werk'. Zo is ook het diaconale werk van Gerben. Met iemand die de praktische kant van het diaconaal zijn wilde uitvoeren draagt hij mensen aan. Deze persoon zoekt contact met Staatsbosbeheer dat de bossen rond AZC Baexem schoonhoudt. 'Asielzoekers helpen nu mee met de 'opruimdagen'. Met een groep vrijwilligers maken ze dan een stuk bos schoon. Ook zijn er contacten gelegd met het woonzorgcentrum in Heythuysen om ouderen te bezoeken, te helpen, met hen te wandelen. Een heel leuke match is een asielzoeker die in zijn thuisland dierenarts was en bij een dierenarts mee kon helpen. We hebben mee geholpen om zijn diploma hier erkend te krijgen. Asielzoekers die van beroep elektriciens waren, zijn als vrijwilliger bij de kringloopwinkel Emmaus aan de slag gegaan om kapotte apparaten te repareren zodat ze weer verkocht kunnen worden. Inmiddels hebben ze een betaalde baan,' besluit Gerben zijn verhaal.



gerben.huberts@hetnet.nl
06 - 45 64 63 99

Dress for Success



De arbeidsmarkt is op dit moment gespannen, zo heet het. Er is inderdaad veel vraag naar mensen en het is steeds lastiger vacatures ingevuld te krijgen. Een fluitje van een cent dus om een baan te vinden? Voor sommige mensen misschien wel, maar dat geldt lang niet voor iedereen.

Vooral voor mensen met weinig financiële middelen, is dat echt niet zo eenvoudig. Want wat als je ergens solliciteert en je krijgt een uitnodiging voor een kennismaking? Wat trek je dan aan? En hoe ga je je presenteren? Voor deze mensen is

er Dress for Success in Maastricht om te helpen met de juiste outfit en tips voor een goede presentatie! Voorzitter Ellen Mulleneers verklapt het geheim van het succes van deze formule: 'De aandacht voor mensen, dat is het belangrijkste.'

De winkel van Dress for Success ligt in de wijk Wittevrouwenveld in Maastricht. In deze wijk wonen veel mensen met een laag inkomen. Dan is het niet eenvoudig om goed voor de dag te komen. 'Werving en selectie van personeel is de afgelopen jaren enorm veranderd,'





Als de juiste kleding is gevonden, volgen er ook nog tips voor de presentatie en persoonlijke uitstraling. Heel belangrijk, zodat iemand niet alleen goed gekleed, maar ook goed voorbereid en keurig verzorgd kan gaan solliciteren. Dress for Success is er goed in zo blijkt, meer dan 80% van de sollicitaties verloopt succesvol.



weet Ellen. 'Werkgevers kijken nu vooral naar iemands persoonlijkheid en of die past binnen de cultuur van hun organisatie. De juiste opleiding is niet altijd leidend.' Ze weet waar ze over praat, want zelf is ze ook jarenlang actief geweest in dit vakgebied.

Aankleden en aanmoedigen

De winkel van Dress for Success wordt gerund door vrijwilligers. Daar zitten o.a. schoonheidsspecialistes bij en naaisters. In elk geval allemaal mensen met gevoel voor stijl en kleur, én voor mensen. De focus van de winkelvrijwilligers ligt op het aankleden en vooral ook aanmoedigen van mensen die worden doorverwezen door de gemeente, UWV of welzijnsorganisaties. De vrijwilligers krijgen ook scholing aangeboden. De huiselijke sfeer van de winkel en de open deur werken heel uitnodigend. Hier voelen mensen zich welkom, dat kan bijna niet anders. Bij elke nieuwe klant beginnen de vrijwilligers met

een uitgebreide kennismaking. Op het gemak bij een kop koffie of thee en een koekje, en op afspraak zodat er alle tijd is. Wat voor iemand ben jij, welke kleding past daar bij qua kleur en stijl. En dan samen op zoek in de winkel. Er hangen echt heel mooie spullen, voor vrouwen en zeker ook voor mannen, zij vormen de helft van de clientèle van Dress for Success. De kleding is afkomstig van winkels, waaronder de Bijenkorf en Claudia Sträter, maar ook van particulieren die spullen komen brengen. En niet alleen kleding, ook schoenen en tassen, een mooie sjaal of accessoire. Alles is aanwezig om een outfit helemaal af te maken. Als de juiste kleding is gevonden, volgen er ook nog tips voor de presentatie en persoonlijke uitstraling. Heel belangrijk, zodat iemand niet alleen goed gekleed, maar ook goed voorbereid en keurig verzorgd kan gaan solliciteren. Dress for Success is er goed in zo blijkt, meer dan 80% van de sollicitaties verloopt succesvol.



De dames die hier werken geven je niet alleen een outfit waarmee je voor de dag kunt komen, maar ook een mood boost, door de manier waarop je geholpen, betrokken en benaderd wordt. Je even helemaal zien, horen, aandacht geven en daarmee in je kracht zetten.



In 2013 werd Ellen Mulleneers gevraagd voor het bestuur. 'Ik wilde graag nog iets gaan doen buiten mijn professionele werk. En dan liefst iets wat daar ook raakvlakken mee heeft. Dress for Success sloot daar mooi bij aan. De organisatie is in de jaren 80 ontstaan in Amerika. De aandacht ging daar toen uit naar zwarte vrouwen in achterstandswijken. De formule is ook in Nederland opgepakt en richt zich hier ook op mannen. Alle werkzoekenden met een smalle beurs.' Het bestuur bestaat uit 5 personen. 'Een gevarieerd team' vertelt Ellen, 'er zitten trainers in op het gebied van zelfredzaamheid, een controller en een eventmanager met de nodige contacten.' Zelf werkt Ellen bij de gemeente Brunssum als beleidsmedewerker participatie en armoedebeleid.

Pittige eisen

De winkel lag aanvankelijk aan het Old Hickoryplein in een antikraakpand. Dat was niet ideaal vond ook de landelijke organisatie. Er moest dus wat gebeuren. 'Anneke, coördinator van de vrijwilligers, woont hier in de buurt en zag dit pand leeg staan. Ze liep eens naar binnen en knoopte een gesprek aan met de verhuurster. Die zag wel wat in de formule en de toegevoegde waarde voor de mensen in de buurt. Dat resulteerde in een haalbare huurprijs voor de eerste drie jaar.' Dat was alvast een goed begin. Maar er moest nog meer gebeuren. 'De eisen die de landelijke en de Amerikaanse moederorganisatie stelt, zijn pittig. De begroting moet op orde zijn. Best lastig, want als je fondsen gaat benaderen, wachten die vaak op elkaar met het tekenen van subsidie. Gelukkig was toenmalig wethouder André Willems, inmiddels helaas overleden, bereid om garant te staan voor de





huurkosten. Daarmee konden we toch van start op deze locatie.'

De klanten die door Dress for Success worden aangekleed en begeleid zijn heel divers. In leeftijd variëren ze van tienermoeders tot senioren. Afkomstig uit heel Limburg, maar op dit moment vooral uit het Zuidelijke deel. Ellen Mulleneers vertelt over een meisje met een drugsverleden. 'Ze paste echt van alles aan en flaneerde door de winkel. Ze greep deze kans met beide handen aan. Heel mooi om te zien. Ik ben altijd onder de indruk van de verhalen die mensen vertellen. Over hun jeugd, over werkloosheid, wat dat met hen doet. Ik heb er groot respect voor als mensen dat durven te vertellen en toch hun weg vinden op de arbeidsmarkt.'

Komende gesprekken, kom maar op!

Op Facebook schreef een klant: 'Ik was er vanochtend. Ik werd aan onder andere een jas, colbert, overhemd, shirt, broek, riem, sok-

ken en schoenen geholpen, die ontzettend representatief of sollicitatiewaardig zijn. Een associatie met een kringloopwinkel of vintage store is hier niet op zijn plek. Kleren maken de man en dat is precies wat er vanochtend gebeurde. Ik werd op warme en hartelijke wijze ontvangen, kreeg gratis mode advies op vriendelijke en betrokken manier, en een gratis outfit. De dames die hier werken geven je niet alleen een outfit waarmee je voor de dag kunt komen, maar ook een mood boost, door de manier waarop je geholpen, betrokken en benaderd wordt. Je even helemaal zien, horen, aandacht geven en daarmee in je kracht zetten. Dit zijn bewonderenswaardige initiatieven. Ik hoop dan ook dat hier geen stigma's of vooroordelen op hangen, want iemand een superleuke outfit en warm gevoel schenken, is de mooiste steun die je kunt bedenken. Dankjewel. Komende gesprekken, kom maar op!'

In 2018 bezorgde Dress for Success in totaal 60 klanten een nieuwe outfit. Een mooi resul-

taat, 'het mag nog wel wat meer zijn,' vertelt Ellen. 'We streven naar ongeveer 100 klanten per jaar. Daarom werken we ook hard aan de uitbreiding van ons netwerk en aan onze naamsbekendheid. We onderhouden contacten met verwijzers en met goede doelen. In oktober was er een groot sponsordiner, waarvoor 80 kaarten werden verkocht. Er was een geweldige modeshow met oud-klanten en vrijwilligers en we hielden een veiling. Een fantastische avond. We moeten hard blijven werken om voldoende middelen binnen te halen om de begroting sluitend te houden.' Zichtbaar zijn is ook belangrijk. 'Daarom verkopen we elk jaar op het 'Manus van alles-festival' hier in de wijk voor weinig geld kleding uit ons magazijn. Daar is altijd veel belangstelling voor. We hebben ook veel contact met het buurtcentrum. Daar vinden we klanten, maar ook mensen die mogelijk vrijwilliger willen worden. Uiteraard zijn we ook digitaal vindbaar via onze website en facebookpagina. En blijven netwerken en de verhalen vertellen van de mensen die we hebben geholpen. Zij zijn immers het echte verhaal van Dress for Success!'



Een meisje met een drugsverleden paste echt van alles aan en flaneerde door de winkel. Ze greep deze kans met beide handen aan. Heel mooi om te zien. Ik ben altijd onder de indruk van de verhalen die mensen vertellen. Over hun jeugd, over werkloosheid, wat dat met hen doet. Ik heb er groot respect voor als mensen dat durven te vertellen en toch hun weg vinden op de arbeidsmarkt.



www.dressforsucces.nl
maastricht@dressforsuccess.nl
06 - 15 54 89 26

Bloempje voor het Goede Doel



De stichting Bloempje voor het Goede Doel in Geleen wil er zijn voor mensen met een sociale achterstand en mensen in nood. Denk daarbij aan mensen met een verstandelijke beperking, weeskinderen in Indonesië, maar ook eenzame medemensen om de hoek. Bloempje is met name actief in de regio Zuid Limburg.

'Het is begonnen, inmiddels ruim 10 jaar geleden, met het helpen van een eenzame bewoner in de buurt zonder kinderen, waarvan de man overleden was,' vertelt oprichtster Linda Adriaens. 'Ze belde me en vertelde mij van haar eenzaamheid.' Linda ondernam vrijwel onmiddellijk actie en ging haar twee maal per week bezoeken, ergens een kopje koffie drin-



ken op een terrasje of samen winkelen. Maar toen begon het te knagen. 'Ik dacht, wat doe ik er verder mee? Deze mevrouw is toch niet de enige? En toen ik eens goed om me heen keek, zag ik nog meer eenzame buurtgenoten. Ik dacht al gauw: had ik maar een ruimte waar ik iets voor deze mensen en anderen in de buurt zou kunnen doen.'

Glanerbloempje

Naast de wiel- en ijsbaan in Geleen stond een leegstaand gebouwtje. Navraag bij de eigenaar leerde dat het gebouwtje voor hen geen functie meer had en dat de stichting Bloempje het gratis mocht gebruiken. 'Met inspanning van veel vrijwilligers en hulp van familie en vrienden hebben we het gebouw stevig onderhanden genomen en geschikt gemaakt als ontmoetingsruimte en van meubilair voorzien.' Het Glanerbloempje was geboren. Sindsdien is het gebouw twee dagen per week overdag geopend als ontmoetingsruimte voor oudere en jongere buurtbewoners en als de ijsbaan open is ook twee avonden. 'Dankzij een enthousiast team van trouwe vrijwilligers lukt het om Glanerbloempje open te stellen voor een kop koffie of thee met koekjes, een frisdrankje en uiteraard een praatje.'

Verjaardagspartijtjes

Na een verjaardagspartijtje van een van haar kleinkinderen, realiseerde Linda zich dat veel kinderen hun verjaardag – wegens hun gezinssituaties – zo niet kunnen vieren. Zo ontstond het idee om in het Glanerbloempje voor deze kinderen gratis verjaardagsfeestjes te organiseren. 'Dit idee hebben we verder uitgewerkt en nu kan ieder jarig kind uit de doelgroep met vijf vriendjes of vriendinnetjes hier verjaardag komen vieren. Compleet met



Het is begonnen met het helpen van een eenzame bewoner in de buurt zonder kinderen, waarvan de man overleden was. Ze belde me en vertelde mij van haar eenzaamheid. Ik ben haar regelmatig gaan bezoeken. Maar toen begin het te knagen. Ik dacht, wat doe ik er verder mee? Deze mevrouw is toch niet de enige? En toen ik eens goed om me heen keek, zag ik nog meer eenzame buurtgenoten. Ik dacht al gauw: had ik maar een ruimte waar ik iets voor deze mensen en anderen in de buurt zou kunnen doen.



een verjaardagsstaart, limonade, cadeautjes en een feestelijke afsluiting met frietjes en snacks. Onze duizendpoot-entertainer Tim Bubbles organiseert spelletjes voor de kinderen of verzorgt een poppenkastvoorstelling. Inmiddels hebben we al voor bijna 100 kinderen zo'n verjaardagsfeestje kunnen organiseren. Niet alleen voor de kinderen maar ook voor de vrijwilligers zijn dit echt heel waardevolle ervaringen.' Maar ook voor Linda zelf. 'Het geeft mij zo veel voldoening. Ik kan het niet uitleggen. Als ik die kinderen zo op hun verjaardagsfeestje bezig zie, daar word ik echt heel blij van. De jarige kinderen bloeien er helemaal van op en je ziet ze uit hun schulp komen.' Een moeder vertelt dat Linda en haar



vrijwilligers echt een gave hebben om deze feestjes zo succesvol te organiseren. En Tim vertelt: 'Het is zo mooi om te zien, hoe de kinderen helemaal loskomen van de situatie waarin ze leven, dat geeft je zo'n voldoening om dit te kunnen doen. Ze kunnen echt weer kind zijn en leven helemaal op. Dat geeft je zo veel energie'. Tim meldde zich in 2005 bij Linda met de vraag of hij iets voor de Stichting Bloempje kon betekenen met zijn opgedane ervaring als entertainer. Nu is hij de niet meer weg te denken centrale figuur bij de diverse activiteiten die de stichting organiseert.

Een mooi neveneffect van de feestjes is dat de kinderen op school en in de buurt uit hun isolement blijken te komen en nu meer betrokken worden bij alles wat er op school en in de buurt gebeurt. Ze krijgen nu ook uitnodigingen voor andere verjaardagsfeestjes. Het 'bloempjesverjaardagsfeestjsteam' organiseert regelmatig een disco-avond voor alle

kinderen die bij Bloempje een verjaardagsfeestje hebben gevierd, of nog krijgen, of – in principe – daarvoor in aanmerking komen. De Ouders en broertjes en zusjes zijn daarbij ook van harte welkom. Ook voor verstandelijk gehandicapten organiseert Bloempje regelmatig een disco-avond.

Met elkaar aan tafel

Een andere activiteit van Bloempje is 'Met elkaar aan tafel'. 'Elk jaar nodigen we een groep mensen met een verstandelijke beperking of vrijwilligers van een maatschappelijke organisatie uit voor een geheel verzorgde gezellige middag,' vertelt Linda. 'We eten samen, ook met de vrijwilligers van Bloempje erbij, en er is live muziek of een DJ. Ook bedrijven vragen wel eens of Bloempje een teambuilding kan organiseren of een bedrijfsuitje voor het personeel met als invulling "anderen helpen". Eenmaal per jaar komen ook de kinderen van de Tylytschool uit Maastricht om zich bij Bloempje te laten verwennen. Heel gezellig, ook voor ons.'

Bloempjes

Bloempje ondersteunt ook kinderen in een weeshuis in Indonesië met maandelijks een financiële bijdrage. In ruil daarvoor kleuren de weeskinderen bloempjes, die Bloempje bij evenementen verkoopt voor een euro. Bijvoorbeeld bij de jaarlijkse viering van Koningsdag in de Geleense wijk de Kluis. 'Tijdens deze dag verzorgt Bloempje bijna alle kinderactiviteiten. De vrijwilligers bemensen de snoepkraam en de prijzen voor het voetbaltoernooi en het 'fietsversieren'. We verkopen ook zelfgemaakte Indische loempia's en heerlijke verse wafels.' Bloempje is ook present op de jaarlijkse Lente- en Kerst Fair op de Biesenhof. 'Ook hier verkopen we

de bloempjes en organiseren we een loterij, met voor bijna iedereen een prijs. We zamelen er ook leuke spulletjes in, die we als prijsjes of cadeautjes kunnen gebruiken.' Met flyers die o.a. via de scholen worden verspreid, brengt Bloempje de kinderverjaardagsfeestjes onder de aandacht. Verder is Bloempje actief op internet en facebook.

Geen subsidie

Bloempje financiert al haar activiteiten met de opbrengst van de verkoop van koffie, thee en bloempjes, met geldelijke en materiële bijdragen van sponsors, de sponsoring van verjaardagstaarten voor de kinderverjaardagen en de opbrengst van de Koningsdag en Lente- en Kerst Fair. En natuurlijk ook de opbrengst van activiteiten die in opdracht van bedrijven en instellingen worden georganiseerd. Bloempje krijgt geen subsidies van overheden of andere charitatieve instellingen. In het Glanerbloempje hangt een bord met de naam 'Club van 50'. De namen van de donateurs die in dat jaar € 50 schenken worden daarop vermeld met een bloempje erbij, gemaakt door de weeskinderen uit Indonesië. Afgelopen jaar kreeg Bloempje van Winkelcentrum Zuidhof 55 Plus-boodschappenpakketten om te verdelen onder de ouders van de kinderen die bij Bloempje hun verjaardagsfeestjes hebben gevierd en onder cliënten van de Stichting Engela van Zitterd-Gelaen. Op



Het geeft mij zo veel voldoening. Ik kan het niet uitleggen. Als ik die kinderen zo op hun verjaardagsfeestje bezig zie, daar word ik echt heel blij van. De jarige kinderen bloeien er helemaal van op en je ziet ze uit hun schulp komen.



verzoek van een bedrijf heeft Bloempje ook 50 gezinnen uitgenodigd voor een volledig verzorgde dag. Via de eigen vrijwilligers, vrijwilligers van andere instellingen in de gemeente Sittard-Geleen, en met een oproep op facebook zijn er altijd voldoende aanmeldingen. Als Linda en haar man Mark met alle andere Bloempje-vrijwilligers ergens geen oplossing voor hebben, vinden ze altijd door hun doortastendheid wel een originele oplossing. Ze hoeven gelukkig (bijna) nooit nee te zeggen. Ook voor de toekomst zijn er volop plannen, maar vanwege de onzekerheid rondom de huidige huisvesting zijn nieuwe activiteiten even op een laag pitje gezet. Het is namelijk niet zeker dat ze in het Glanerbloempje kunnen blijven, omdat er ook plannen zijn rondom Glanerbrook. Als iemand een alternatief weet? Van harte welkom!

iNFO

**www.
bloempjevoorhetgoededoel.nl**

Zin In Leven



Zin in Leven (ZiL) is een project dat jongeren, en volwassenen die hen begeleiden, handvatten wil bieden om zich te bezinnen op de manier waarop ze zichzelf, de ander en de zin van hun leven zien. Mensen die te maken hebben met jongeren, laten ervaren om de zin- en betekenisgevende bril op te zetten en zo het leven hernieuwd te bezien. Daarmee kunnen zij dan beter zien hoe jongeren in hun vel zitten en hen voeden in zin- en betekenisgeving.

De initiatiefnemers zijn Nelleke de Kruik en Wim van der Laan. Zij waren beiden werkzaam bij 't PGCJ Limburg, het "Centrum voor levensbeschouwelijk jeugd- en jongerenwerk". In 2014 is Nelleke met dit thema aan de slag gegaan. De aanleiding was een aantal zelfdodingen in de omgeving rond haar jongste zoon. 'Tijdens het Rolducberaad van het Platform Levensbeschouwing, een groep van mensen die zingevend werkzaam zijn met jongeren binnen onderwijs, jeugdzorg en jeugdwerk,



is hier in 2015 verder over gesproken. We kwamen tot de conclusie dat deze zelfdodingen mogelijk het gevolg zijn van het feit dat jongeren niet in staat lijken te zijn zin aan hun leven te geven als het tegenzit. De roep van sociale media om altijd succesverhalen te delen, goede resultaten op school en in de sport te halen legt een hoge druk op jongeren. De onderlinge communicatie bestaat uit geschreven reacties of likes op sociale media. Echt persoonlijk contact is er steeds minder, waardoor er bijna geen ruimte meer is voor zin- en betekenis gevende gesprekken.'

Bril van zingeving

De resultaten van het Rolducberaad zijn besproken met gouverneur Theo Bovens en toenmalig gedeputeerde Marleen van Rijsbergen. De provincie heeft daarop geld vrijgemaakt voor een project om dit verder uit te werken. Allereerst is een veldonderzoek gedaan bij organisaties die met jongeren werken. 'We vroegen de medewerkers van deze organisaties of ook zij jongeren meenden te kunnen helpen met hun gevoelens van eenzaamheid, depressie en mogelijk suïcidale gedachten door middel van zin- en betekenisgeving. Ondanks dat zij aangaven hierin zeker mogelijkheden te zien, bleek toch dat zij de bril van zingeving zelf niet ophadden. Daarna is het project 'Zin in Leven' gestart om handvatten te ontwikkelen.'

Nelleke ging in 2017 met pensioen. Haar afscheid heeft ze gebruikt om ZiL als project en thema te positioneren. Het project loopt tot 2020 en heeft daar deels subsidie voor gekregen. Nelleke werkt nu nog als vrijwilliger mee in de projectgroep. Petra Ritzen is de projectleider. Daarnaast maken Piet Linders, Hans



Het begint met een andere bril opzetten maar het is meer dan een bril. Het is een rode draad in je bestaan. Het gaat om het ontdekken wie de jongeren eigenlijk zijn, wat we van hen kunnen leren en hoe we een verbinding kunnen leggen. Het leven vanuit deze houding moet in je eigen systeem gaan zitten, iets van waaruit je leeft.



Notten, Aafke Vermeijden en Hub Vossen deel uit van de projectgroep. Mensen met een verschillende achtergrond, die elkaar goed aanvoelen. Vanaf het begin was er een zekere cohesie, samenspraak en structuur binnen de projectgroep. Hun netwerk van contacten met sleutelfiguren in onderwijs, gezondheidszorg en jeugdzorg is groot.

Positieve Gezondheid

De projectgroep blijkt niet de enige te zijn die de thema's zingeving en aandacht meer handen en voeten wil geven. De provincie is begonnen met het project "Positieve Gezondheid". ZiL heeft zich hierbij aangesloten. Afgelopen februari zijn door ZiL-projectgroepleden inspiratiesessies over zin- en betekenisgeving verzorgd bij de bijeenkomsten van het 'Actiecentrum Positieve Gezondheid' in Maastricht, Roermond en Venlo. Aan de inspiratiesessies hebben zo'n 130 mensen deelgenomen. Naast het vertellen over de methodiek, zijn de deelnemers ook zelf aan het werk gezet. In



een gesprek tussen twee personen die elkaar niet kennen, krijgen de deelnemers een zingevende vraag aangereikt met daarbij kaartjes met foto's. Het antwoord op de vraag naar 'wie jou écht ziet, zoals jij bent' kan daarmee zowel in woorden als beelden worden gegeven. In een half uur kan dan al een heel diep gesprek ontstaan.

Lastig

Zingeving is lastig vorm te geven. Het is niet SMART, niet meetbaar te maken. Naast gesproken taal wordt gewerkt met muziek en beeldtaal (foto's en afbeeldingen). Om gesprekken op gang te krijgen blijkt het heel belangrijk om ook andere middelen dan alleen woorden te gebruiken.

De projectgroepleden verzorgen bijeenkomsten, samen met mensen die met jongeren werken. Er blijkt veel behoefte, maar ook verlegenheid te zijn, om met deze thema's aan de slag te gaan. De ervaring van de projectgroepleden is om soms gewoon te beginnen, "laat je verrassen".

'Het begint met een andere bril opzetten maar het is meer dan een bril', geeft Aafke Vermeijden aan. 'Het is een rode draad in je bestaan. Het gaat om het ontdekken wie de jongeren eigenlijk zijn, wat we van hen kunnen leren en hoe we een verbinding kunnen leggen. Het leven vanuit deze houding moet in je eigen systeem gaan zitten, iets van waaruit je leeft. Ouderen hebben zingevingssdenken nog in hun opvoeding meegekregen. Het is een kader dat houvast geeft aan iets wat je niet kunt vastpakken en helpt met het kunnen uithouden met het niet maakbare. Door jongeren te leren de zingevende bril op te zetten, kunnen ze vertrouwen en veerkracht krijgen en daardoor leren omgaan met tegenslagen. Het leven is niet maakbaar en tegenslagen horen erbij. Door het delen van eigen levenservaring kunnen jongeren leren dat het leven pijn kan doen en kan schuren en dat pijn over kan gaan of dat je ermee kunt leven. Deze verhalen en ervaringen kunnen jongeren helpen. Daardoor kan een jongere zich realiseren dat hij of zij niet de enige is die met pijn en teleurstelling worstelt, maar dat dit

gewoon het leven is. Dat er meer is dan alleen 'window dressing' naar de buitenwereld, wat vaak het enige is dat de jongeren, veelal vanuit de sociale media, kennen. Dat het ook heel mooi kan zijn als pijn en teleurstelling worden gedeeld met andere mensen. Dat er gesproken kan worden over verlies en verdriet. De begeleider in het gesprek moet zijn of haar eigen kwetsbaarheden kennen en tegen de jongere kunnen zeggen "ik herken wat je zegt". Beide verhalen zijn evenveel waard. Het is heel belangrijk dat de volwassene kan en moeite doet om te luisteren. Het uitnodigend luisteren is essentieel om goed contact met de jongere te kunnen leggen en hem of haar zijn of haar verhaal te laten vertellen.'

Oude traditie

In de contacten kunnen ook verhalen uit de oude traditie worden gebruikt. 'Denk daarbij aan sprookjes, Bijbelverhalen, verhalen uit de Arabische traditie, muziek en legenden,' vervolgt Aafke. 'Jongeren kunnen zichzelf hierin herkennen en het kan ze een kader en plek in de geschiedenis geven. Daarnaast kunnen jongeren hierdoor zien dat iets wat ze zelf als zwakte zien ook een kracht kan zijn. Zeg eens tegen een gevoelige jongere: "jouw gevoeligheid is een voorbeeld voor ons, zodat we onszelf vragen gaan stellen bij de manier waarop we leven in deze wereld".'

De doelgroep bestaat uit jongeren tussen de 6 en de 25 jaar, zonder de 'onnatuurlijke knip' bij 18 jaar waar men ook binnen de jeugdzorg op terug aan het komen is. Onderwijs, jeugdwerk en jeugdzorg ontwikkelen binnen de methodiek toegesneden tools, stapsgewijs en in co-creatie met het werkveld.

'Het programma bestaat uit ongeveer 7 bijeenkomsten. De opzet van de eerste bijeenkomst

is steeds hetzelfde, maar daarna bepalen de deelnemers zélf de inhoud van de volgende sessies. Er is wel een duidelijke stip op de horizon als het gaat om de beoogde uitkomst en er zijn kaders waarbinnen wordt gewerkt. Centraal staat het "zien en horen van de jongeren". Hoe komen we met elkaar in gesprek over de manier waarop ze in hun vel zitten? Hoe lukt ons dat al en waar lopen we nog tegenaan? Welke handvatten hebben we daarbij nodig?

De pilots lopen tot 2020, daarna zal er opnieuw subsidie moeten worden aangevraagd. De bedoeling is om de ontwikkelde handvatten te gaan uitrollen. Hiervoor zijn meerdere scenario's mogelijk, vanuit Limburg naar de rest van Nederland waar al interesse is in het 'Zin in Leven' programma.

Gevoel van urgentie

De projectgroepleden hebben allen van binnenuit een gevoel van urgentie. Het is zo



Door het delen van eigen levenservaring kunnen jongeren leren dat het leven pijn kan doen en kan schuren en dat pijn over kan gaan of dat je ermee kunt leven. Deze verhalen en ervaringen kunnen jongeren helpen. Daardoor kan een jongere zich realiseren dat hij of zij niet de enige is die met pijn en teleurstelling worstelt, maar dat dit gewoon het leven is.





belangrijk en zo nodig dat deze tools worden ontwikkeld. Het mensen een beetje gelukkiger maken en uit de eenzaamheid kunnen halen geeft voldoening. Jongeren kunnen op deze manier meegenomen worden naar hun toekomst. De projectgroep heeft ook gemerkt dat het belangrijk is om heel goed te focussen op waar ze mee bezig zijn. Het onderwerp laat zich makkelijk uitbreiden. Het team bepaalt met elkaar wat er gedaan gaat worden. Tijdens de projectgroepbijeenkomsten bepalen ze of ze op koers zijn en houden elkaar zo nodig een spiegel voor. Ze kunnen goed met elkaar praten en hebben geen last van lange tenen. De projectgroep zou wel

wat meer divers mogen zijn. Nu zijn de leden blank en hoger opgeleid. Het zou goed zijn als er ook een allochtone vertegenwoordiging en/of iemand die in een armoede situatie leeft en/of een jongere in de projectgroep zou komen. Vanuit een ander blikveld zijn er andere verhalen om te delen, die kunnen bijdragen aan het verder vormgeven van de stip op de horizon. De kracht van het project zit hem erin dat het werkveld samen met de projectgroep het project maakt.

Zin in Leven; het kunnen delen van levenservaringen en -lessen door jong en oud, door anders leren kijken. Een goede bril om op te zetten.

www.zininleven.eu
info@zininleven.eu
 06 - 37 33 11 51

Infopunt Steijl

Het gaat niet om de aantallen, maar om de mensen

Infopunt Steijl is vorig jaar september gestart door twee vrijwilligers van het voormalige Info & Adviespunt Steijl. De gemeente Venlo had de stekker er letterlijk en figuurlijk uitgetrokken op 30 juni 2017. Het werd gerund door vrijwilligers en ondersteund door een beroepskracht. Oorzaak van de sluiting lag in het besluit van de gemeente om in Venlo alle "dependances" van de Huizen van de Wijk en de Info en Adviespunten te sluiten, vanwege te lage bezoekersaantallen.

'Het was een pijnlijk moment toen iemand die stekkers van de computer en printer uit het stopcontact haalde en de apparatuur meenam en dat was het,' vertellen Henriette Hanraets-Roijackers en Nico Schrömbges. 'En dit zonder rekening te houden met de mening van de vrijwilligers die zich inzetten voor dit Info & Adviespunt, of zij de mening deelden dat het niet zinvol was om door te gaan.' Dat was namelijk niet het geval. 'Wij willen ons blijven inzetten voor onze mede-Steijlenaren.' De adrenaline joeg door hun lijf toen ze hoorden dat het Info & Adviespunt werd opgedoekt.





De mensen waarderen de hulp en laten dat merken. We hebben ook mensen die terugkomen, bijvoorbeeld voor aanvragen van geld-terugregelingen en de leergeld-regeling. De reacties uit de omgeving zijn overwegend heel positief. Het Infopunt wordt breed gedragen.



‘Wij vroegen ons bijvoorbeeld af of de plek waar het vorige Info & Adviespunt was gevestigd, mogelijk ook drempelverhogend werkte, maar daar is niet naar gekeken. De aantallen waren te laag en het punt moest dicht.’ Boos als ze waren over dit besluit besloten Henriette en Nico zich in te zetten om ervoor te zorgen dat er toch een dergelijk punt beschikbaar zou blijven voor de inwoners van Steijl.

Steun Wijkraad

De Wijkraad Steijl steunde hen bij het weer opzetten van een nieuw infopunt in Steijl. Het nieuwe infopunt biedt naast informatie en ondersteuning bij vragen over welzijn, wonen en zorg ook informatie over de Steijler verenigingen, de kloosters, de cultuur in Steijl en de te houden festiviteiten. Ook voor vragen en informatie over Steijl is dit de plaats waar mensen moeten zijn. Met hulp van de Wijkraad Steijl is er voor het Infopunt een ruimte in Steijl zaal Vriendenkring/De Hoeskamer van Steijl gerealiseerd. Dit pand is eind augustus 2018 opnieuw

geopend. Een uitnodigende naam voor de nieuwe plek van het infopunt. Daarnaast heeft de Wijkraad gezorgd voor een laptop en een printer zodat Henriette en Nico aan de slag konden. Ondertussen is het team versterkt en is Marlie Jacobs zich aan het inwerken. Het Infopunt Steijl is iedere maandagmiddag van 13:30-16:00 uur geopend en de vrijwilligers wisselen elkaar om de week af. De openingstijd valt samen met de Open Inloop in hetzelfde gebouw. Dat is een initiatief waar mensen kunnen binnenlopen voor een praatje, knutselen of een andere activiteit om de eenzaamheid te doorbreken. De ruimtes liggen naast elkaar en even binnenlopen bij het Infopunt is daarmee gemakkelijk. Daarnaast zijn ze telefonisch bereikbaar. Er zijn nog drie Informatie & Advies Punten van de gemeente Venlo in de buurt. Twee in Tegelen en één in Belfeld. Deze zijn op andere dagen geopend, zodat mensen daar ook heen verwezen kunnen worden met vragen die niet tot de volgende maandag kunnen wachten. Henriette wordt ook thuis gebeld, maar ze probeert dit vrijwilligerswerk toch te scheiden van haar andere activiteiten.

Activiteiten

Voorbeelden van de gevarieerde activiteiten van het Infopunt zijn:

- › Uit het verleden; hulp aan een asielzoekersgezin met kinderopvang, het aanvragen van leergeld en zorgen dat twee van de kinderen op kinderkamp konden gaan.
- › Het helpen met regelen van zaken voor een mevrouw van wie haar man plotseling in een verzorgingshuis moest worden opgenomen.
- › Hulp bij het regelen van vervoer, bijvoorbeeld bij een keukentafelgesprek de mogelijkheid van de regiotaxi aangedragen.

- › Mensen met een uitkering gewezen op het Kinderpakket van de gemeente Venlo.
- › Geholpen met het invullen van formulieren van de Kledingbank.
- › Iemand met hinder van boomstronken in de stoep voor het huis geholpen om de verwijdering hiervan via de gemeente te regelen.
- › Een gescheiden moeder met geldzorgen geholpen.
- › Een meneer geholpen aan een invalide parkeerplaats.
- › Hulp aan een Turkse mevrouw die een brief van de energiemaatschappij niet kon lezen, omdat deze in het Nederlands was.
- › Het via de gemeente regelen van een rookmelder voor een slechthorende.
- › Een buitenlandse mevrouw die wilde gaan studeren gewezen op een open avond van de Gilde opleidingen.
- › Informatie geven aan mensen over activiteiten in het dorp, zoals bijvoorbeeld “Senioren ontmoeten en bewegen”, de Joekskapel en zangvereniging.

‘De mensen waarderen de hulp en laten dat merken. We hebben ook mensen die terugkomen, bijvoorbeeld voor aanvragen van geld-terug-regelingen en de leergeld-regeling. De reacties uit de omgeving zijn overwegend heel positief. Het Infopunt wordt breed gedragen. De verenigingen uit het dorp zorgen voor folders over hun activiteiten, deze folders krijgen een plek in het folderrek bij het Infopunt. In Steijl is een dependance van het Toon Hermans Huis. De mevrouw die dit coördineert loopt 2 x per maand even bij ons binnen om bij te praten.’ Het Infopunt heeft ook een eigen visitekaartje. Nico zorgt ervoor dat dit bij de plaatselijke supermarkt blijft hangen. Zo wordt gewerkt aan de naamsbekendheid.

Drempelvrees

Er zijn ook mensen met drempelvrees in het dorp. Het kan zowel drempelverlagend als -verhogend werken dat de vrijwilligers zelf ook in het dorp wonen. Aangezien ze nu met drie personen zijn kan iemand dan altijd naar een andere vrijwilliger gaan, mocht het lastig zijn om het met een naaste bekende te bespreken. De vrijwilligers hebben een geheimhoudingsverklaring en er wordt gewerkt met een VOG. ‘Het gaat niet om de aantallen mensen die we helpen, we houden echter wel anoniem bij hoeveel mensen we helpen en welk type vragen we krijgen. Vorig jaar hebben we vanaf de start in september 22 mensen kunnen helpen en dit jaar (half februari) al weer 9. Als we kijken naar de vragen waarbij we hebben kunnen helpen dan is het bestaansrecht van het Infopunt toch zeker onderbouwd.’



Het gaat niet om de aantallen mensen die we helpen, we houden echter wel anoniem bij hoeveel mensen we helpen en welk type vragen we krijgen. Vorig jaar hebben we vanaf de start in september 22 mensen kunnen helpen en dit jaar (half februari) al weer 9. Als we kijken naar de vragen waarbij we hebben kunnen helpen dan is het bestaansrecht van het Infopunt toch zeker onderbouwd.





De vrijwilligers hebben gemerkt dat het infopunt ook prima zonder betaalde beroepskrachten is te realiseren als de betrokken vrijwilligers ervaren zijn en scholing en uitleg over regelingen kunnen krijgen. Daarnaast is onderling overleg met andere Infopunten erg nuttig. Voor deze officiële Informatie & Advies Punten biedt de gemeente Venlo ook opleidingen aan de vrijwilligers aan, bijvoorbeeld hoe om te gaan met agressie. Nico en Henriette hebben hier ook gebruik van gemaakt toen Informatie & Advies Punt Steijl nog bestond. 'Deze cursussen, waarin ook aandacht wordt gegeven aan nieuwe regelingen binnen de gemeente willen we graag blijven volgen. We kunnen wel nog gebruik maken van de trainingen en workshops die via de Vrijwilligers Centrale Venlo worden aangeboden. Met de medewerkers van de andere Informatie & Adviespunten wisselen we elke zes weken ervaringen uit. Aan de gemeente hebben we gevraagd of we weer kunnen aansluiten en samenwerken met de andere Informatie & Adviespunten. De wethouder vindt dit prima,

maar er is tot nu toe geen bevredigend antwoord van de gemeente gekomen.' De Wijkraad Steijl blijft, samen met de vrijwilligers, hierover in gesprek met de gemeente.

Energie

Het kunnen helpen van anderen geeft Henriette, Nico en Marlie energie. Nico heeft altijd vrijwilligerswerk willen doen en gedaan. Hij zat vroeger bijvoorbeeld in de Gehandicaptenraad. Henriette was bij een openbare Wijkraadvergadering en heeft zich aangemeld toen er om vrijwilligers werd gevraagd. Zij wilde graag iets doen voor het dorp. Ze is o.a. voorzitter geweest van het Vrouwen- en Tegelen. Zij krijgt energie als ze de dankbaarheid van de mensen ervaart. Marlie heeft zich gemeld n.a.v. een enquête van de Wijkraad waarin vrijwilligers werden gevraagd. In eerste instantie voor het te openen Wijkhuis. Daar waren al genoeg gegadigden voor en bij het Infopunt was nog hulp nodig. Sinds oktober vorig jaar maakt ze deel uit van dit team. Zij

haalt onder andere voldoening uit de diepgang die dit vrijwilligerswerk haar biedt. Aan anderen die naar aanleiding van hun verhaal ook met een dergelijk initiatief in hun eigen dorp of wijk zouden willen gaan starten geven ze mee dat het tijd nodig heeft. Je moet doorzetten en niet opgeven en je niet onder de tafel laten praten. Verder is het advies om zelf open te staan om mensen ideeën en adviezen te geven.

Het Infopunt Steijl laat zien dat een door een gemeente als niet levensvatbaar bestempeld initiatief in de praktijk best levend kan blijken te zijn en kan voldoen aan behoeften die leven binnen een gemeenschap. Wat nodig is zijn betrokken mensen, die iets willen doen voor anderen en die het initiatief durven nemen. Met steun uit hun omgeving, die de resultaten wel ziet en waardeert, kan dan iets gedaan worden voor medemensen. Een goed voorbeeld om gemeenten uit te nodigen om anders te kijken naar gestelde prestatie- en succes-indicatoren en in gesprek te blijven met en te luisteren naar de vrijwilligers die zich willen inzetten voor een initiatief. In de praktijk kan er meer mogelijk blijken te zijn dan de gekozen cijfers zeggen.



Wat nodig is zijn betrokken mensen, die iets willen doen voor anderen en die het initiatief durven nemen. Met steun uit hun omgeving, die de resultaten wel ziet en waardeert, kan dan iets gedaan worden voor medemensen.



infopuntsteijl@gmail.com
06 - 49 10 17 09

SchuldHulpMaatjes bezorgen kerstpakketten



Bij SchuldHulpMaatje Parkstad zijn zo'n 110 vrijwilligers actief om hun medemensen te ondersteunen bij financiële vragen en problemen. Er zijn inlooppunten in de wijken en spreekuren. Daarnaast zijn er de budgetteams en maatjes die mensen thuis ondersteunen om hun financiën op orde te krijgen. Mooi werk om te doen en ook van grote betekenis voor mensen. Maar het gaat wel altijd over problemen en de ellendige situatie waar mensen vaak in terecht zijn gekomen. Eén keer per jaar bellen de SchuldHulpMaatjes aan met een

heel andere reden: ze komen hun cliënt verrassen met een kerstpakket!

Het SchuldHulpMaatjesproject in Parkstad is opgezet door de gezamenlijke Kerken in Heerlen en Kerkrade samen met enkele andere organisaties, zoals Heksenketel, Vincentiusverenigingen in Heerlen en Kerkrade, Humanitas Parkstad en de Welzijnsinstelling Alcander/Impuls. Jacqueline Koenen is projectleider vanuit Alcander en begeleidt en coördineert dit project. Dat doet ze samen met Sylvia Vaessen van het BureauCliententelefoon. Jacqueline



zorgt ervoor dat de programma's draaien. Als projectleider heeft ze er ook voor gezorgd dat het SHM in Parkstad een samenwerkingsproject is. Ook Andrea Houwmann schuift aan. Zij is als vrijwilliger begonnen bij SHM, 'gestuurd' vanuit de gemeente in het kader van de participatiewet. Nu heeft ze een baan als rechterhand van Sylvia, die dit jaar met pensioen gaat. Andrea neemt dan haar taken over.

De juiste mensen

De Kerstpakkettenactie is voor de vrijwilligers van SHM een bijzonder gebeuren. De actie bestaat al verschillende jaren en wordt georganiseerd vanuit de Corneliuskerk in Heerlerheide. Daarnaast heeft het Leger des heils ook een kerstpakkettenactie. Bij een dergelijke actie is het altijd ingewikkeld de juiste mensen te bereiken. Dat is nog niet zo eenvoudig. Daarom is de samenwerking tussen de organisaties belangrijk. Zomaar aanbellen bij iemand die je nauwelijks kent en dan een kerstpakket aanbieden, kan soms heel verkeerd vallen. 'De SchuldHulpMaatjes komen bij mensen thuis en hebben met hen ook een speciale band opgebouwd,' vertelt Jacqueline. 'Ze weten hoe mensen er financieel voorstaan en kunnen goed inschatten of een Kerstpakket op prijs wordt gesteld. 'Bovendien bezorgen de vrijwilligers de pakketten zelf. En zo ontstaat dan een mooie wisselwerking tussen geven en krijgen. Het zo mooi als je eens een keer iets kunt geven, dat versterkt de band met je cliënt. Dat is eens wat anders dan praten over problemen. Je bezorgt mensen echt een mooi kerstgevoel en daarmee krijgt jouw eigen kerstfeest ook veel meer inhoud.'

Stevige organisatie

De vrijwilligers van de kerk regelen de hele kerstpakkettenactie zelf. Geen sinecure als je



De SchuldHulpMaatjes komen bij mensen thuis. Ze weten hoe ze er financieel voorstaan en kunnen goed inschatten of een Kerstpakket op prijs wordt gesteld. Bovendien bezorgen de vrijwilligers de pakketten zelf. En zo ontstaat een mooie wisselwerking tussen geven en krijgen. Het zo mooi als je eens een keer iets kunt geven, dat versterkt de band met je cliënt. Je bezorgt mensen echt een mooi kerstgevoel en daarmee krijgt jouw eigen kerstfeest ook veel meer inhoud.



je realiseert dat het in totaal om 160 pakketten gaat. 'Het begint op zaterdag bij de Plus in Heerlerheide,' vertelt Sylvia. 'We zijn daar de hele dag in de winkel. De mensen in de winkel kunnen dan een bepaald product voor in de kerstpakketten sponsoren. Dat gebeurt ook massaal. We gaan ook langs bij bedrijven voor een financiële bijdrage aan deze actie. Ook dat loopt heel goed. Aan het einde van de zaterdag bij de Plus tellen we de producten die we hebben. De producten waarvan we er te weinig hebben, kopen we bij met het sponsorgeld van de bedrijven.' Maar daarmee is de klus nog lang niet geklaard, want die pakketten moeten natuurlijk ook worden ingepakt. 'Dat is echt een bijzonder gebeuren. Dat doen we op maandag met een vast team van de vrijwilligers in het Corneliushuis, daar kun-



nen we gratis terecht. Heel gezellig om al die pakketten te maken. Als ze dan allemaal klaar zijn, dan geeft dat echt een heel goed gevoel voor het hele team.' Het mooie van dit project is dat zoveel mensen er wat van meekrijgen. De klanten bij de Plus, de mensen van het Corneliushuis, de bedrijven die het sponsoren. Zo wordt het kerstgevoel verspreid onder een heel grote groep mensen.

Bezorgen

Het bezorgen van de kerstpakketten levert uiteraard de mooiste momenten op. Niet alleen voor de vrijwilligers van de kerk maar ook voor de vrijwilligers van SHM. SchuldHulpMaatje heeft het afgelopen jaar 60 pakketten van deze actie rondgebracht en daarnaast ook 20 pakketten van Leger des Heils. We komen dus alleen bij die mensen die het echt kunnen gebruiken en die het ook graag willen ontvangen. Andrea bezorgde afgelopen jaar zo'n 10 pakketten. 'Mensen zijn er echt heel blij mee en ook dankbaar. Ik kwam bij een moeder met twee kleine kinderen. Mensen die echt niets te besteden hebben, ze waren zo blij met het pakket. Bij zo'n gezin doen we er ook nog wat speelgoed bij. Er zijn ook mensen bij, die je met de week magerder ziet worden, dat is heel aangrijpend.' Er zijn ook vrijwilligers die heel weinig te besteden hebben, ook voor hen



is er een kerstpakket. Er is grote saamhorigheid onder de vrijwilligers. Zo was er een situatie met een jonge vrouw die pas in Nederland was en 8 maanden zwanger. Ze had nog helemaal geen spulletjes voor haar baby. Een aantal vrijwilligers stak de koppen bij elkaar en in een mum van tijd hadden ze een hele babyuitzet bij elkaar verzameld.

Vrijwilligers

De ruim 100 vrijwilligers die actief zijn binnen SHM hebben heel verschillende achtergronden. Soms zijn het ervaringsdeskundigen die anderen voor ellende willen behoeden. Ook



Het inpakken is echt een bijzonder gebeuren. Dat doen we op maandag met een vast team van de vrijwilligers in het Corneliushuis, daar kunnen we gratis terecht. Heel gezellig om al die pakketten te maken. Als ze dan allemaal klaar zijn, dan geeft dat echt een heel goed gevoel voor het hele team.



vaak mensen die 'in between jobs' zitten, bijvoorbeeld mensen uit de financiële sector. Via dit vrijwilligerswerk blijven ze bij hun vak en hebben ze geen gat in hun CV. Er zijn ook de nodige hoogopgeleide mensen bij. Een mooi voorbeeld is een voormalig directeur van een afdeling sociale zaken die nu samen met een bijstandsmoeder andere mensen helpt om hun financiën op orde te krijgen.

Het is ook maar goed dat er zoveel mensen bereid zijn dit werk te doen. 'We hebben echt veel mensen nodig,' weet Andrea. 'We hebben bijna 1100 cliënten. Bij 500 daarvan komen we aan huis. De anderen helpen we via onze spreekuren. Dat aantal groeit, want gelukkig zijn er steeds meer mensen die hun kop niet meer in het zand steken, maar hulp zoeken. Ik weet echter zeker dat er in Heerlen en Hoensbroek nog veel meer mensen zijn die onze hulp nodig hebben. De verschillen tussen mensen worden steeds groter. Voor mensen die weinig hebben, is dat echt een groot probleem. We zien ook steeds meer jongeren binnen komen. Die begrijpen het systeem gewoon niet en kijken vaak veel te nonchalant tegen schulden aan.' Genoeg te doen voor SHM Parkstad. Maar aan het einde van elk jaar kunnen ze met hun kerstpakkettenactie bij veel mensen toch een lichtpuntje brengen!

Doos met wasmiddelen...

Sylvia zou aanvankelijk niet bij het gesprek aanwezig zijn, want ze is ziek. Gelukkig is ze



Ik weet zeker dat er in Heerlen en Hoensbroek nog veel meer mensen zijn die onze hulp nodig hebben. De verschillen tussen mensen worden steeds groter. Voor mensen die weinig hebben, is dat echt een groot probleem. We zien ook steeds meer jongeren binnen komen. Die begrijpen het systeem gewoon niet en kijken vaak veel te nonchalant tegen schulden aan.



er toch. Het is duidelijk dat haar toch wat mankeert, want ze draagt een nekbrace. Wat is er gebeurd? 'Ik was bezig met de Kerstpakkettenactie en had een doos met wasmiddelen bij me. Ik zet die thuis voor de voordeur en daarna let ik even niet goed op en val ik over die doos...' Ze blijkt een nekvervel te hebben gebroken. Gelukkig lukt het haar nog wel om te bellen voor hulp, én om ervoor te zorgen dat het met die kerstpakketten toch goed komt... Met Sylvia zelf komt het uiteindelijk gelukkig ook goed. Nu, drie maanden later, mag de nekbrace er binnenkort hopelijk af.



www.shmparkstad.nl
jkoenen@alcander.nl
svaessen@alcander.nl
045 - 56 02 525

Éngele van Zitterd-Gelaen

Zolang we genoeg in huis hebben, gaat niemand bij ons met honger de deur uit

De Éngele van Zitterd-Gelaen ondersteunen gezinnen die de eindjes niet meer aan elkaar kunnen knopen. Gezinnen die, om wat voor reden dan ook, in aanmerking komen voor de Voedselbank in de gemeente Sittard-Geleen, Zij kunnen tijdens de wachttijd voor de voedselbank terecht bij de Éngele voor wekelijkse ondersteuning. Tijdens die wachttijd zijn er namelijk amper regelingen om deze mensen te

helpen. Voor deze mensen staan de Éngele van Zitterd-Gelaen paraat.

Jolanda Simons en Monique Zandkuijl zijn de drijvende krachten. Samen met zo'n twintig vrijwilligers runnen ze al vijf jaar de stichting Éngele van Zitterd – Gelaen. 'Binnen onze gemeente heerst armoede en veel mensen lukt het niet om dagelijks een fatsoenlijke maaltijd op tafel te zetten' vertelt Monique Zandkuijl.



Jolanda Simons vult aan dat er nog steeds een grote doelgroep is, die (dik) onder de armoedegrens leeft. 'En die groep wordt alsmaar groter. Bovendien is er nog een grote groep mensen die net boven die armoedegrens leeft en buiten veel regelingen valt. Die mensen staat het water vaak aan de lippen. Ook helpen we mensen die na een aanvraag wachten op financiële hulp of een uitkering. Zij hebben geen reserves en er zijn, totdat een uitkering wordt toegekend, geen inkomsten met alle gevolgen van dien.'

De Éngele merken dat er steeds meer jong volwassenen binnenkomen, die soms ook al kinderen hebben. 'Vaak jonge mensen uit gezinnen die ook onder de armoedegrens leven door schuldsanering of andere financiële problemen. Door die problemen maken ze hun schoolopleiding niet af, waardoor er ook studieschulden ontstaan. We proberen ze te motiveren toch te gaan werken en/of hun opleiding af te maken, en niet bij de pakken neer te gaan zitten.'

Om te kunnen beoordelen of mensen daadwerkelijk hulpbehoevend zijn, zijn er in de afgelopen jaren criteria ontwikkeld. Die zijn streng, maar ook flexibel als een betrokken instantie niet of niet direct meewerkt. Samen met de kandidaat-cliënten benaderen de Éngele de juiste instanties voor de juiste gegevens en zien erop toe dat aanvragen snel en adequaat worden behandeld.

Ontstaan

Ergens in 2013 hoorden Monique en Jolanda dat er in hun woonomgeving een aantal schrijnende situaties waren in diverse gezinnen. Voor deze gezinnen werden levensmiddelen ingezameld. Ze vonden het echter onver-

“

De afgelopen vijf jaar is gebleken dat het voor veel mensen een enorme drempel is om bij ons binnen te stappen. Ook hebben we gezien dat een grote groep, veelal hardwerkende mensen, net buiten alle criteria valt, maar onder aan de streep maandelijks maar weinig te besteden heeft. Voor deze mensen is de snuffelmarkt een uitkomst omdat ze er anoniem voor weinig geld inkopen kunnen doen voor het hele gezin.

”

teerbaar dat mensen in hun eigen omgeving met honger naar bed gingen en besloten de handen in elkaar te slaan. Medio 2014 werd de stichting Éngele van Zitterd-Gelaen' opgericht en daarmee kwamen aantal en de soort hulpvragen al snel in een stroomversnelling. Monique vertelt: 'Mensen die lang in financiële nood zitten, raken door hun zorgen verlamd en krijgen lichamelijke en psychische klachten. Wij proberen door onze hulp en ondersteuning – voor zover dat in ons vermogen ligt – mensen te laten zien dat er toch ook nog een weg omhoog is.'

Om de voedselpakketten te kunnen samenstellen, de andere activiteiten te kunnen financieren en de huur van het pand, de nutsvoorzieningen en organisatiekosten te kunnen betalen, krijgen de Éngele medewerking van een groot aantal sponsors, donateurs en an-



dere inkomensbronnen. Een deel van de vaste lasten brengen ze zelf op door tweemaal per maand de Sjnuffelmert te organiseren.

Giften

'Met de levensmiddelen en giften van particulieren, twee supermarkten en een bakker kunnen we heel veel doen,' vertelt Jolanda. 'Particulieren brengen veelal houdbare levensmiddelen, producten voor persoonlijke verzorging en schoonmaakmiddelen rechtstreeks bij ons. Een lokaal verzekeringskantoor betaalt de verzekeringen van ons pand aan de Pastoor Jacobsstraat in Sittard. Laatst kwam een mevrouw twee pakken suiker en een blik tomatenpuree brengen. Meer kon ze niet missen. Ook zo'n gift wordt dankbaar aanvaard. Ook brengen mensen groenten, die ze zelf in hun eigen volkstuinje kweken. Al deze giften zorgen voor een zeer gevarieerd pakket aan etenswaar en huishoudelijke artikelen. De supermarkten en bakker zorgen voor houdbare producten,

vlees, vis, zuivelproducten, vleeswaren, verse groenten en fruit, brood en vlaaien. In Limbricht organiseert de buurtvereniging Kasteelbuurt al een aantal jaren een gigantische actie voor de Éngele. Een van de bewoners van de wijk stelt in december haar garage beschikbaar zodat de hele buurt daar houdbaar voedsel, kleding, schoeisel en huisraad kan inleveren. Tot nu toe overtreft elk jaar de opbrengst ruimschoots onze verwachting. Monique vertelt: 'Mijn ervaring is, roep maar hard wat je nodig hebt voor de Éngele en binnen de kortste keren heb je het. Vraag niet hoe, maar het werkt.' Naast voedingsmiddelen ontvangen de Éngele dagelijks veel kledingstukken, schoeisel, serviesgoed, bestek, pannen, boeken, handdoeken, theedoeken en beddengoed. Grotere stukken, zoals meubels en witgoed, worden niet ingenomen. Daar is geen ruimte voor. De gevers worden verwezen naar het Meubelpot in Sittard.

De stichting krijgt van geen enkele organisatie subsidie en is voor haar voortbestaan volledig afhankelijk van sponsoring en donaties van particulieren en bedrijven.

Éngele Pakket

'Als mensen bij ons komen vragen voor een voedselpakket, verwijzen wij ze in eerste instantie naar Partners in Welzijn of naar een andere instantie waar ze op dat moment contact mee hebben,' vertelt Monique. Zij kunnen helpen bij de aanmelding bij de Voedselbank. Binnen vier weken wordt daarover een beslissing genomen. Zodra mensen kunnen laten zien dat ze ingeschreven zijn bij de Voedselbank en daar op de wachtlijst staan, komen zij in aanmerking voor een 'Éngele Pakket'. Jolanda vult aan: 'ze krijgen hier dan ook direct de noodzakelijke levensmiddelen mee. In afwachting van de beslissing van de Voedselbank starten wij onze hulp alvast op. We doen altijd ons best om een zo volwaardig mogelijk pakket samen te stellen waarmee mensen dagelijks een broodmaaltijd en een warme maaltijd kunnen maken. We zijn daarbij wel afhankelijk van wat we binnen krijgen. Als er bijzondere producten bij zitten dan maken we er ook regelmatig recepten bij. De pakketten kunnen op donderdag worden opgehaald. Het aantal pakketten dat per week wordt verstrekt schommelt zo tussen de 35 en 40 stuks. Op het moment dat de Voedselbank een pakket toekent of afwijst, dan vervalt het recht op een Éngele Pakket.'

Een van de vrijwilligers vertelt dat hij als cliënt is binnengekomen en dat nog steeds is. 'Maar het heeft mij er ook toe gebracht om wat terug te doen voor de Éngele. Daarom ben ik hier vrijwilliger geworden. De eerste keer kom je bij de Éngele binnen met een enorm



Mensen die lang in financiële nood zitten, raken door hun zorgen verlamd en krijgen lichamelijke en psychische klachten. Wij proberen door onze hulp en ondersteuning – voor zover dat in ons vermogen ligt – mensen te laten zien dat er toch ook nog een weg omhoog is.



schaamtegevoel, maar hier word je gewaardeerd om de persoon die je bent, niet om wat je hebt. Door wat zij voor mij gedaan hebben, is er echt een enorme last van mijn schouders gevallen. Ze laten je hier niet aan je lot over.'

Éngele Peske

Naast het voedselpakket bieden de Éngele ook het 'Engel Peske'. Daarvoor moeten mensen wel aan een aantal voorwaarden voldoen qua criteria voor leefgeld. Als ze daaraan voldoen, dan komen ze wekelijks in aanmerking voor twee stuks kleding en/of schoeisel per gezinlid. Daarnaast biedt de winkel een assortiment aan huisraad, speelgoed, boeken, cd's maar ook decoratieartikelen voor in huis. Ook deze spullen zijn gratis beschikbaar voor cliënten met een pasje.

Sjnuffelmert

Naast de wekelijkse inloopdag voor cliënten op donderdag, organiseren de Éngele in het pand aan de Pastoor Jacobsstraat tweemaal per maand op zaterdag 'De Éngele Sjnuffelmert'. Op deze snuffelmarkt kan iedereen

kleding, schoeisel en andere gedoneerde goederen kopen voor kleine prijsjes.

'De afgelopen vijf jaar is gebleken dat het voor veel mensen een enorme drempel is om bij ons binnen te stappen. Ook hebben we gezien dat een grote groep, veelal hardwerkende mensen, net buiten alle criteria valt, maar onder aan de streep maandelijks maar weinig te besteden heeft. Voor deze mensen is de snuffelmarkt een uitkomst omdat ze er anoniem voor weinig geld inkopen kunnen doen voor het hele gezin. Gelukkig kunnen onze vrijwilligers regelmatig mensen overtuigen om zich te melden voor meer en betere hulp. Op de balie ligt een schrift waarin we dingen opschrijven die mensen nodig hebben, zoals een wasmachine, een koelkast of meubels. Omdat we zelf niet de ruimte hebben voor deze goederen, brengen we deze mensen in contact met de aanbieders ervan om een afspraak te maken.'

Woonkamer

Op de wekelijkse inloopdag op donderdag, als mensen hun Éngele pakket komen halen, kunnen ze – tegen een kleine vergoeding – koffie drinken. Eén van de bakkers zorgt er regelmatig voor dat er vlaaien klaar staan voor de cliënten. Voor de lunch is er elke week gratis verse soep, gemaakt door één van de vrijwilligers, en er zijn belegde broodjes. Op deze dag is de winkel bestemd voor de cliënten. Op de andere dagen kunnen passanten



De eerste keer kom je bij de Éngele binnen met een enorm schaamtegevoel, maar hier word je gewaardeerd om de persoon die je bent, niet om wat je hebt. Door wat zij voor mij gedaan hebben, is er echt een enorme last van mijn schouders gevallen. Ze laten je hier niet aan je lot over.



informatie krijgen over wat de Éngele voor de cliënten kunnen betekenen en kunnen mensen altijd binnen lopen voor een praatje. Door deze open manier van communiceren kunnen sponsors, kandidaat sponsors en anderen zien wat ze met hun bijdragen kunnen betekenen voor de minder bedeelden in Sittard-Geleen.

Via de sociale media maken de Éngele reclame voor de snuffelmarkten. Door de laagdrempeligheid van deze media bereiken ze veel mensen. Regelmatig staan vrijwilligers bij supermarkten en attracties in de gemeente om de activiteiten van de Éngele te promoten. En hoe staan Jolanda en Monique er in na vijf jaar? 'We doen het werk nog altijd met veel plezier!'

iNFO

www.evzg.nl
info@evzg.nl
 06 – 19 57 27 32

Woonwagenpastoraat



Iedereen kent wel een woonwagenkamp in zijn/haar omgeving. Het zijn vaak plekken die niet zo positief aangeschreven staan. Waar we met een boog omheen lopen. Maar waarom! Vaak kennen we de bewoners van de kampen niet. Weten weinig of niets over achtergronden van de bewo-

ners. Zo weten we niet of het reizigers, Sinti of Roma zijn. Terwijl er grote verschillen zijn.

Het bisdom Roermond kent al vele jaren een actieve diocesane werkgroep Woonwagbewoners, Sinti en Roma. Deze werkgroep





In deze bijzondere wereld werken enkele intermediairs. Zij voelen zich vaak nauw verbonden bij de leefwereld van de woonwagenbewoners, Sinti en Roma. Proberen in te spelen op de ontwikkelingen en veranderingen die zich ook in deze wereld voordoen en proberen hen zo te ondersteunen.



bestaat uit een aantal diakens en pastorale vrijwilligers, intermediairs die namens de parochies contacten onderhouden met de woonwagenbewoners, Sinti en Roma. Deze diocesane werkgroep staat in een lange traditie. In de jaren 60 van de vorige eeuw, woonden de meeste woonwagenbewoners, Sinti en Roma nog op grote kampen aan de rand van grotere steden. De meeste locaties zijn in de afgelopen decennia afgebouwd en teruggebracht naar kleine kampen vaak ook aan de randen van dorpen en steden. Toen de woonwagenbewoners, Sinti en Roma nog op de grote kampen woonden, waren er altijd 'paters' die aandacht hadden voor de pastorale vragen. Zorgden voor vieringen op de kampen en veelvuldig contact hadden met de bewoners. Die contacten zijn in de loop van de jaren gebleven. De 'paters' zijn ook gebleven nadat de grote kampen afgebouwd werden en kregen in hun werk ondersteuning van vrijwilligers. Vrijwilligers die vaak ook verbonden waren met de kampen als leerkracht op een van de kampscholen.

Het is bijzonder om te zien hoe deze diakens en vrijwilligers zich verbonden voelen met de wereld van de woonwagenbewoners, Sinti en Roma in Limburg. Zo loopt één van deze intermediairs al meer dan 50 jaar mee! Is bij veel gezinnen al sinds generaties betrokken bij hun leven. Kent wel en wee! Anderen zijn op een zeer bijzondere manier in deze wereld binnen komen wandelen. Omdat een speciale vraag hen op het juiste moment bereikte en zo zijn ze plotseling in contact gekomen met bewoners van een kamp.

Cruciaal

Steeds opnieuw blijkt die eerste kennismaking cruciaal. Ze worden geraakt door de verhalen en geschiedenis van de woonwagenbewoners, Sinti en Roma. Ze ontdekken dat het gewone mensen zijn, waarvan de wieg alleen op een andere plek stond. Maar met dezelfde levensvragen en problemen als vele andere mensen. Alleen worden ze vaak niet of nauwelijks gehoord. Lopen ze bij veel instanties tegen muren aan.

Op die en andere momenten staan de intermediairs en/of diakens naast de woonwagenbewoners, Sinti en Roma. Ze luisteren naar hun verhalen en helpen hen met het vinden van antwoorden op de vele vragen waar ze dagelijks tegenaan lopen. Ze zijn aanwezig bij de doop van kinderen, als kinderen hun Eerste H. Communie doen, maar ook als ziekte en dood toeslaan. Het zijn de scharniermomenten waarop menige woonwagenbewoner, Sinti en Roma steun zoekt bij Maria en God. Zo neemt geloof in het dagelijks leven, voor hen allen, een zeer grote plaats in. Het vertrouwen in God - het Hoogste Goed - wordt zo aan kinderen doorgegeven, van generatie

op generatie. Als intermediairs en diakens zijn deze vrijwilligers de verbinder met de Katholieke Kerk, met hun parochie waar ze feitelijk bij horen. Maar deze thuisparochie staat vaak ver van hen af. Ze voelen zich verbonden met enkele kapellen en kerken in Limburg. Plekken waar men sinds vele generaties naar toe trekt. Waar kaarsen aangestoken worden en gebeden wordt tot Maria. Bijzonder zijn de bedevaarten naar Kapel in het Zand in Roermond, maar ook naar Banneux.

Werkers in het veld

In deze bijzondere wereld werken enkele intermediairs. Zij voelen zich vaak nauw verbonden bij de leefwereld van de woonwagenbewoners, Sinti en Roma. Proberen in te spelen op de ontwikkelingen en veranderingen die zich ook in deze wereld voordoen en proberen hen zo te ondersteunen.

Maar wat betekenen de contacten voor deze werkers in het veld? Ton is sinds enkele jaren als diaken bij de reizigers in Parkstad betrokken. Toen hij de vraag kreeg of hij deze bijzondere taak op zich wilde nemen, hoefde hij niet lang na te denken. Na 30 minuten stond al vast dat hij het ging doen. Hij was al eerder met reizigers in contact geweest en zodoende was deze wereld voor hem niet vreemd. 'Een wereld waarin ik een parochie zie waarvan de straten nogal ver uiteen liggen. Maar met parochianen die net iets vaker de 'pater' om raad vragen als dat dit zou gebeuren in een reguliere parochie.'

Leon is op een bijzondere manier in contact gekomen met de wereld van de Sinti en Roma. Hij werd enige jaren geleden gevraagd om als Sinterklaas ook een kampje te bezoeken. Hij was geraakt door de verhalen van deze mensen. Door de blijdschap dat de 'Goed Hei-



ligman ook bij hen langskwam. Die blijdschap en bijzondere vreugde hebben ertoe geleid dat hij nog eens terug is gegaan en uiteindelijk bleef hangen als intermediair voor de Sinti en Roma in de Westelijke Mijnstreek.

Geraakt

Zo zijn Leon en Ton, maar ook de andere leden van de diocesane werkgroep, geraakt door de levensverhalen van de reizigers, maar ook door het vertrouwen dat zij krijgen. Zo geeft Ton uitdrukkelijk aan dat hij van de mensen zelf de kracht krijgt om er voor hen te zijn. 'Het vertrouwen dat ze je geven, en wetend dat je nodig bent op belangrijke levensmomenten, geven je de energie om samen met hen op te trekken. Ook in gebed en in de vieringen voel je dat zij zich herkend voelen, dat je God en Maria een plaats geeft in hun leven.'

Leon herkent zich hierin, ziet dat mensen vanuit dat vertrouwen hun problemen op tafel leggen, maar ook verwachten dat jij deze problemen voor hen oplost. En net dat kun je niet. 'Belangrijk is om helder en duidelijk te zijn. Goed te luisteren naar hun vragen en hen

te wijzen op de eigen verantwoordelijkheid.' Zo gaat hij vaak met hen naar instanties, is hij het luisterend oor, het handje in de rug. Leon haalt een voorbeeld aan. 'Een van de reizigers die ik in mijn vrijwilligerswerk tegenkom, wordt 18 jaar. Die verandering van leeftijd houdt voor hem heel veel in. Opeens valt hij onder een andere instantie. Moet hij zich bij het Jongerenloket melden. Hiervoor krijgt hij een digitale uitnodiging om zo een aanvraag voor een uitkering te doen. De waaromvraag klinkt bij de jongen. Waarom moet ik zoveel papieren invullen? Waarom moet ik een ziektekostenverzekering hebben? Stress, onrust en wantrouwen klinken door. Belangrijk is dat je als intermediair goed luistert. Mensen het vertrouwen geeft en samen met hen papieren invult en bij instanties een steun bent. Voor ons zijn het misschien vragen en zaken die vanzelfsprekend zijn. Maar menige reiziger, Sinti en/of Roma, maar ook vele anderen, ervaren het anders. Zien op tegen de papierrompslomp. Hebben wantrouwen en ervaren een enorme stress als zij met instanties in de weer moeten.'

Leon is op die momenten een baken en houvast in de onrust.

Bruggenbouwers

De intermediairs en diakens van de reizigers worden als bruggenbouwers gezien in het bisdom Roermond. Als Christoffels die de reizigers een plek moeten geven in de parochie en samenleving. Maar zowel Leon als Ton merken op dat er vaak niet of onvoldoende aandacht is voor de lange traditie waar de reizigers in staan. We dringen hen onze samenleving op. Ze moeten gaan wonen in huizen, kampen worden afgebouwd. In de parochie



Een wereld waarin ik een parochie zie waarvan de straten nogal ver uiteen liggen. Maar met parochianen die net iets vaker de 'pater' om raad vragen als dat dit zou gebeuren in een reguliere parochie.



moeten ze meedoen met de traditie van de parochie. Wordt er vaak te weinig aandacht gegeven aan de lange traditie die reizigers rondom de scharniermomenten van het leven hebben. Ze zien dat dit op verschillende momenten kan botsen, met als gevolg dat de Roma/Sinti en woonwagenbewoners afhaken. Ondanks dat ze zich volledig verbonden voelen met de Katholieke Kerk en grote Maria-vereerders zijn, zich aangetrokken voelen tot andere geloven. Daarom is het belangrijk dat parochies ook de tijd en moeite nemen om naar hen te luisteren. Naar de rijke traditie die zij al generaties lang koesteren. Vanuit de diocesane werkgroep Woonwagenpastoraat zijn de intermediairs en diakens de vooruitgeschoven posten die regelmatig bij reizigers binnen lopen. Een luisterend oor zijn en op de scharniermomenten van het leven de vertegenwoordiger van de kerk.



Het vertrouwen dat ze je geven, en wetend dat je nodig bent op belangrijke levensmomenten, geven je de energie om samen met hen op te trekken. Ook in gebed en in de vieringen voel je dat zij zich herkend voelen, dat je God en Maria een plaats geeft in hun leven.



Diocesane commissie
woonwagenpastoraat
info@dienstkerkensamenleving.nl

Parochie H. Matthias Posterholt



'Statushouders verlangen naar een plek in de samenleving waar ze als burger weer de draad van het leven kunnen oppakken. Misschien voor tijdelijk, misschien voor altijd. Zij verlangen naar een gemeenschap. Zij hebben mensen nodig die naast hen willen staan.' Zo begint Lian Overbeeke, pastoraal medewerker in de parochie Matthias in Posterholt haar verhaal.

'In veel gevallen gaat goed samenleven vanzelf. In onze parochie wonen een aantal statushouders. Dit zijn vluchtelingen die na een aantal maanden in het AZC, een woonruimte hebben gekregen in een dorp of stad. Sommige van hen vinden het moeilijk om contacten te leggen en hun draai te vinden in de nieuwe woonomgeving. Daarom zeggen wij in onze parochie 'Goed Samenleven doe



je samen!' aldus Lian. Ze was nauw betrokken bij het initiatief vluchtelingmaatje. Dat project werd door de Dienst Kerk en Samenleving in samenwerking met de stichting Menswel in het voorjaar 2016 in de parochie Matthias gelanceerd. Ze herinnert zich nog goed de eerste bijeenkomst met parochianen en andere geïnteresseerden. Allen willen vluchtelingen wegwijs maken in het dorp en omgeving of praktische hulp bieden bij het inrichten van hun nieuwe huis. 'Ons doel als parochie is dat statushouders zich sneller thuis voelen in ons dorp. En door het contact met een vluchtelingmaatje kunnen zij een nieuw vertrouwen in de toekomst opbouwen. Het draait niet alleen om 'geven'. Als vluchtelingmaatje krijg je er ook veel voor terug. Denk aan nieuwe contacten, bijzondere ontmoetingen en unieke ervaringen', weet Lian uit eigen ervaring. Het uitgangspunt is eigenlijk heel eenvoudig zegt Lian. 'Zo'n vluchtelingmaatje weet wat onze buurt nodig heeft om een fijne plek te zijn én te blijven voor iedereen. Ook nieuwkomers, de statushouders, willen zich allemaal thuis voelen. Zij dromen van wonen in een fijne omgeving, veilig en vertrouwd, met leuke sociale contacten. Dat kan niemand alleen, dat maken we samen.'

Samenwerking

Lian is blij dat er vanuit het project zoveel wordt samengewerkt met andere organisaties. Zelf is ze nauw betrokken bij het project Samenspraak van de stichting Oké Roerdalen in Posterholt. Zij organiseren allerlei leuke activiteiten die voor iedereen toegankelijk zijn. 'Alles is er op gericht om mensen op een laagdrempelige manier deel te laten nemen aan activiteiten. Zo kunnen mensen er leren



Samen kunnen we meer dan alleen. Door krachten te bundelen en mogelijkheden beter op elkaar af te stemmen, kunnen we meer betekenen voor de mensen om ons heen. Zij hebben die zorg en ondersteuning nodig. Zelfredzaamheid, sociale contacten en mee kunnen blijven doen in de maatschappij zijn van groot belang voor iedere mens.



fietsen, worden er nailessen gegeven, kun je er een computer huren en is er een kringloopwinkel. En niet onbelangrijk: altijd is er koffie en thee en kun je er letterlijk op verhaal komen', legt Lian uit. Elke vrijdagochtend is er Samenspraak. Een koffie-uurtje voor anders-taligen en Nederlandstaligen om te leren van elkaars cultuur en om Nederlands te spreken. Lian had aan Nederlanders gevraagd om een anderstalige buur mee te nemen voor een bijeenkomst. Zo werd de drempel verlaagd voor de statushouders om er binnen te stappen. Enthousiast vertelt Lian verder 'Als je nieuw bent in Nederland dan merk je al gauw dat er verschillen zijn met je geboorteland. De mensen hier wonen anders. Ze hebben andere regels. En gaan anders met elkaar om. Over zulke dingen praten wij hier. En dat lukt als we eenvoudige zinnen maken. Vaak gebruiken we handen en voeten om iets uit te beelden. Heel handig zijn tegenwoordig de taal-apps waar je het Nederlandse woord intypt en vervolgens



Ik schaam me om te praten omdat ik nog vaak een fout maak. Maar ik wil contact met de mensen. Daarom wil ik Nederlands leren.



het Arabische woord op het beeldscherm van je telefoon verschijnt.'

Gewoonten en gebruiken

Voor contact heb je woorden nodig. Anders lukt het niet. De statushouders die naar Samenspraak komen, krijgen ook Nederlandse les op school in Roermond. 'Samenspraak is voor hen een plek om de taal verder te oefenen. Daarnaast leren ze zo ook de gewoonten en gebruiken in Posterholt. Zoals het koffievarkentje dat op tafel staat voor een vrijwillige bijdrage. Samenspraak is een aanvulling op de reguliere taallessen en tegelijkertijd ontmoeting en ontspanning.' Een van de regelmatige bezoekers van Samenspraak is Tyseer, een Palestijn. In een interview met L1 legt Tyseer uit wat hem motiveert 'Ik schaam me om te praten omdat ik nog vaak een fout maak. Maar ik wil contact met de mensen. Daarom wil ik Nederlands leren.'

Ooievaar in de tuin

Mensen zijn creatief in het zoeken van contact. Een mooi voorbeeld vindt Lian de Nederlandse burens van een jong stel uit Syrië. De Syrische vrouw was hoogzwanger. De

burens wilden hen deelgenoot maken van een Nederlandse traditie rond de geboorte door een ooievaar in de tuin te zetten. Ze overlegden met Lian hoe ze dat konden aanpakken. Lian adviseerde 'ga met de burens praten en leg deze traditie uit. Vraag dan of zij het leuk vinden als jullie dat ook voor hen doen'. Het jonge stel vond het heel bijzonder dat hun burens zo met hen mee leefden. Zij vonden het leuk om ook met zo'n Hollandse traditie mee te doen. En dus stond er een ooievaar in de tuin toen de baby geboren werd. Nog steeds hebben de Nederlandse en Syrische burens regelmatig contact met elkaar.

Lian zoekt ook naar mogelijkheden om statushouders een plek te geven binnen de parochie. En dat lukt. Het raakt haar als ze vertelt over de katholieke Angolese vrouw die met haar zoon in de parochie woont. Zij is via het vluchtelingmaatje-project meer betrokken geraakt bij de kindervieringen en kinderclub. Haar zoontje vond het heel leuk om mee te spelen in het toneelstuk van Sint Maarten. En met een zelf gemaakte lampion liepen ze, samen met andere gezinnen, mee naar de houtstapel die traditiegetrouw op 11 november wordt aangestoken.

Kinderzegen

Op Eerste Kerstdag was er de 'kinderzegen'. Jonge gezinnen komen dan naar de kerststal kijken en het kerstverhaal wordt verteld. Een oude Syrische mevrouw, moslima, had hierover gehoord. Ze had gevraagd of zij met haar kleinkinderen die bij haar logeerden, ook mocht komen. De hele middag is ze gebleven. Hoewel ze de taal niet echt spreekt kon je zien dat ze genoot. De kleinkinderen vertaalden af

en toe iets voor hun oma in het Arabisch. Twee tieners, orthodoxe christenen uit Eritrea, doen mee met de tienergroep van de parochie die één keer per maand samenkomt. Zij spreken redelijk goed Nederlands en vinden het leuk om met andere tieners te praten en spelletjes te doen in het parochiezaaltje.

Als Lian spreekt over de samenwerking met andere maatschappelijke organisaties die betrokken zijn bij statushouders in Posterholt en buurdorpen is ze heel duidelijk waarom samenwerken zo belangrijk is. 'Samen kunnen we meer dan alleen. Door krachten te bundelen en mogelijkheden beter op elkaar af te stemmen, kunnen we meer betekenen voor de mensen om ons heen. Zij hebben die zorg en ondersteuning nodig. Zelfredzaamheid, sociale contacten en mee kunnen blijven doen in de maatschappij zijn van groot belang voor iedere mens. Een heel belangrijke partner is welzijnsorganisatie Menswel. Daar is een taalmaatjesprogramma waar onze vluchtelingmaatjes in mee draaien. Samen met Menswel en Dienst Kerk en Samenleving organiseren we elk jaar in januari een gezellige nieuwjaarsbijeenkomst. Daaraan nemen zowel statushouders als vluchteling/taalmaatjes deel. Het is een plek van ontmoeting. 's Zomers wordt er een buitenactiviteit gepland. Helaas kon die afgelopen jaar niet doorgaan. Ook ligt er een



Als je nieuw bent in Nederland dan merk je al gauw dat er verschillen zijn met je geboorteland. De mensen hier wonen anders. Ze hebben andere regels. En gaan anders met elkaar om. Over zulke dingen praten wij hier.



initiatief om een voetbalwedstrijd te organiseren tussen jonge Eritrese mannen en jongeren uit Posterholt.'

Twee keer per jaar is er een breed overleg met de gemeente, wijkteams, Menswel, parochie en Wonen Limburg. Al deze organisaties vertellen over hun inzet, successen en knelpunten. 'Daar waar mogelijk, kunnen we elkaars inzet beter benutten of versterken,' aldus Lian.

Lian vat de inzet van de parochie rond de integratie van statushouders in de gemeenschap goed samen als ze zegt: 'Samen bouwen we aan een goede samenleving waarin iedereen wordt gezien'.



matthias@roerkerken.nl
0475 - 40 02 75
lianoverbeeke@gmail.com
06 - 52 62 02 45

Petje af Zuid Limburg



In 2017 is Petje af Zuid Limburg gestart. Petje af is een landelijk initiatief dat in 2006 is ontstaan uit een afstudeeropdracht van twee PABO-studenten die hadden geconstateerd dat een kind slechter op de CITO-toets scoorde, omdat hij de gevraagde begrippen niet kende. Bij Petje af krijgen kinderen de gelegenheid kennis te maken met beroepen die ze vanuit hun thuissituatie niet kennen.

Het sluit aan bij de Talentenschool, een initiatief waarbij kinderen hun eigen talenten kunnen ontdekken en ontwikkelen. Petje af biedt een beroepsoriëntatie op een speelse en praktische manier. Een manier die kinderen stimuleert hun eigen talenten en interesses te ontdekken. Daarnaast is er aandacht voor algemene ontwikkeling.



De besturen van de verschillende Petje-af groepen in Nederland zijn zelfstandig. Zo ook het bestuur van Petje af Zuid-Limburg. Het bestaat uit drie leden, afkomstig uit het onderwijs, ondernemerschap en de zorg. Dat biedt een brede basis. Ilse Wiertz-Hamers is de voorzitter en in Zuid-Limburg coördineert Michel van Dijke de Petje af-activiteiten. Michel is een sociaal zeer betrokken man met een groot netwerk, die zich met liefde inzet voor de kinderen. Michel en Ilse vertellen vol enthousiasme over hun Petje af. Naast Michel zijn er vier coaches. Petje af Zuid-Limburg werkt vanuit twee locaties. Eén in Sweikhuizen (Plinthos) en één in Heerlen. Iedere locatie heeft twee coaches die de locatie zelfstandig runnen. Michel coördineert het geheel en bezoekt scholen. Bij de scholen gaat Michel bij groepen 6, 7 en 8 langs om kinderen te werven. Dan vraagt hij kinderen bijvoorbeeld wat ze later willen worden om zo te kijken welke beroepsgroepen interessant zijn om uit te nodigen. Daarna gaat hij op zoek naar gastdocenten die -geheel belangeloos- een les voor hun rekening willen nemen.

28 zondagen

Petje af biedt een stevig lesprogramma aan. Een driejarig programma dat verspreid over 28 zondagen bestaat uit 7 lesblokken. De doelgroep bestaat uit kinderen tussen 10-14 jaar. De brugklassers zijn meestal al op de lagere school gestart. De kinderen zijn vaak afkomstig uit thuissituaties van waaruit het niet eenvoudig is om lid te worden van een vereniging of club. Daarom is Petje af hun clubje, hun vereniging. De groepen bestaan uit 12, maximaal 18 kinderen. 'Voordat de kinderen kunnen beginnen is



De kinderen stellen zelf doelen op. Die leggen we vast in een document dat kind en ouders tekenen. Het biedt een handvat om in te spelen op de interesses van het kind. Na afloop van een gevolgd jaar krijgen de kinderen een certificaat. Het eerste jaar Brons, het tweede jaar Zilver en het derde jaar Goud. Daarna ben je Petje afgestudeerd. De kinderen die nu deelnemen gaan allemaal voor Goud!



er een intake gesprek met het kind en de ouders. Dit is ook heel belangrijk om duidelijkheid aan de ouders te geven. De kinderen stellen zelf doelen op. Die leggen we vast in een document dat het kind en de ouders tekenen. Het biedt een handvat om in te spelen op de interesses van het kind. Na afloop van een gevolgd jaar krijgen de kinderen een certificaat. Het eerste jaar Brons, het tweede jaar Zilver en het derde jaar Goud. Daarna ben je Petje afgestudeerd. De kinderen die nu deelnemen willen graag gaan voor Goud en de drie jaar volmaken.'

Het programma legt een behoorlijk tijdsbeslag op kinderen en ouders met veel zondagen zonder elkaar. Pet af Zuid-Limburg biedt daarin flexibiliteit en maatwerk. 'Kinderen kunnen ook voor een blok van vier lessen aanschuiven. Een kind van gescheiden ouders



kan alleen op de oneven weken komen. We bekijken ook de mogelijkheden om het programma naschools door de week aan te gaan bieden, waarbij we dan ook samen kunnen eten. Zo proberen we zoveel mogelijk kinderen te bereiken. Dit gun je gewoon ieder kind,' verwoordt Michel het. 'We zouden ook graag een locatie in Maastricht openen. Een landelijke stakingsdag in het onderwijs zien we als een kans om Petje af te profileren door op die dag een beroepen dag voor 20-25 kinderen aan te bieden. In de toekomst willen we dit programma ook kunnen combineren met jeugdzorg vanuit de Mutsaersstichting. Het is een groeiconcept dat zich blijft ontwikkelen.'

Van dierenarts tot uitvaartverzorger

De blokken kennen een vaste indeling van vier lessen. 'In de eerste les vertelt een gastdocent over zijn of haar beroep. Dat is heel afwis-

selend. Zo is er een dierenarts geweest, een advocaat, een voetballer van Fortuna Sittard, een hovenier en een uitvaartverzorger. Vooral de laatste was bijzonder. Ik werd hiervoor benaderd door Dela, echt een beroep dat de kinderen zelf niet zo snel hadden verzonnen. In de tweede les gaan de kinderen naar de werkplek van de gastdocent toe. Ze hebben al een politiebureau, een timmerfabriek en een crematorium bezocht. Bij het blok recht



Kinderen laten leren zonder dat ze het doorhebben. Kinderen zien opbloeien en zelfvertrouwen opbouwen. Alle kinderen zouden gelijke kansen op een toekomst moeten krijgen.



We stimuleren alle kinderen hun talenten te ontwikkelen. Een kind dat graag foto's maakte, is geholpen met het wijzen op een goede app. Er zijn kinderen die nu samen Vlogs maken. We bieden ook de mogelijkheid te ontdekken waar je talent niet ligt, ook dat is belangrijk.



interessant is, blijkt ook uit de enthousiaste reacties van de ouders. In de 4^e les maken we een uitstapje dat gerelateerd is aan het beroep waarmee ze kennis hebben gemaakt. Meestal een educatief uitje, maar soms ook ontspannend. We schenken aandacht aan praktische vaardigheden zoals reizen met het openbaar vervoer. Heel leuk om te zien. De kinderen stellen bijvoorbeeld vragen aan de chauffeur. In de herfstvakantie van 2018 hebben ze een sleep-over gehad. Daar hadden de kinderen zelf om gevraagd.'

Groepsapps

en wet mochten ze in toga een rechtszaak naspelen. In de derde les moeten ze zelf een presentatie voorbereiden over wat ze in les 1 en 2 hebben geleerd en gezien. Deze presentatie geven ze dan aan hun ouders. Van de ouders verwachten we dat ze bij de presentatie aanwezig zijn. Als dit niet mogelijk is dan iemand anders zoals opa's en oma's. Dat het

Om snel contact te kunnen leggen met elkaar is er per locatie een groeps-app aangemaakt. Dat werkt beter dan de mail. De groeps-apps worden ook gebruikt om foto's van de activiteiten met de ouders te delen. De reacties van ouders zijn heel positief. "Geweldig", "Ze hebben genoten". In Heerlen waar ze gevraagd waren om een cijfer te geven varieerde dit tussen de 8 en de 10.





Tijdens de blokken leren de kinderen ook nieuwe vaardigheden. 'Bij het blok over de advocatuur moesten ze elkaar bijvoorbeeld alleen met de achternaam aanspreken, omdat dat in die wereld gebruikelijk was. Verder wordt er gezamenlijk gegeten, dat helpt bij het leren over gezond eten en het bijbrengen van tafelmanieren. We stimuleren alle kinderen hun talenten te ontwikkelen. Een kind dat graag foto's maakte, is geholpen met het wijzen op een goede app. Er zijn kinderen die nu samen Vlogs maken. We bieden ook de mogelijkheid te ontdekken waar je talent niet ligt, ook dat is belangrijk.' De leiding krijgt een band met de kinderen en ook ontstaan er onderling vriendschappen tussen de kinderen. Het bestuur heeft er bewust voor gekozen om Michel als betaalde kracht aan te stellen. Michel is door zijn werkgever, één van de bestuursleden, voor deze functie gevraagd en in de gelegenheid gesteld zijn werk af te bouwen om dit te kunnen opzetten. Een mooi voorbeeld van loopbaanontwikkeling. De coaches

krijgen een vrijwilligersvergoeding voor hun werkzaamheden.

Glazen huis

Er is veel steun uit de omgeving voor dit Petje af. Zo was er in Geleen een Glazen Huis, waarbij er 48 uur radio voor Petje af is gemaakt. Dat leverde een mooi bedrag op. Komend jaar gaat dit in het centrum van Geleen weer gebeuren. Het lukt ook iedere keer om mensen te vinden die over hun beroep willen vertellen en de kinderen rond willen leiden op hun werkplek. Wat hierbij helpt, is het uitgebreide netwerk van Michel en van de bestuursleden. Het is echt nodig dat de locatiemanager een netwerk heeft om het initiatief succesvol te laten zijn en in staat is om de PR goed te doen.

Het is soms lastig om de groepen goed gevuld te krijgen. Belangrijk is de medewerking van de scholen. 'Het bereiken van ouders voor wie het niet vanzelfsprekend is om hun kind aan

een dergelijke activiteit te laten deelnemen, is een punt van aandacht. Als de kinderen enthousiast uit school komen, is het belangrijk dat ze de steun van hun ouders krijgen. Ook daar werken we aan. Ook het binnenhalen van fondsen is altijd een aandachtspunt. Daarom is gestart met 'Vrienden van Petje af' om zo structureel geld binnen te halen. Het is ook een manier om meer mensen te bereiken en het netwerk te vergroten.'

Michel bloeit op als hij de kinderen ziet genieten en leren. 'Als ik hun plezier zie dan doet dat veel met mij. Zelf was ik vroeger ook meer van het doen dan van de boeken.' Voor Ilse, die ook projectleider van de Talentenschool is, sluit Petje af hier prima op aan. 'Kinderen laten leren zonder dat ze het doorhebben. Kinderen zien opbloeien en zelfvertrouwen opbouwen. Alle kinderen zouden gelijke kansen op een toekomst moeten krijgen.'

Wat Michel en Ilse willen meegeven is dat je Petje af gewoon moet gaan doen, ook al begin je maar met vijf kinderen. Het is een groeimodel. Ook om mensen vanuit een breed werkveld in het bestuur te krijgen. De locatiemanager en de bestuurders moeten een netwerk kunnen inzetten.

Petje af voor de kinderen, de leiding en het bestuur!



Kinderen kunnen ook voor een blok van vier lessen aanschrijven. Een kind van gescheiden ouders kan alleen op de on-even weken komen. We bekijken ook de mogelijkheden om het programma naschools door de week aan te gaan bieden, waarbij we dan ook samen kunnen eten. Zo proberen we zoveel mogelijk kinderen te bereiken. Dit gun je gewoon ieder kind.



www.petjeaf.nl/zuid-limburg
michel.vandijke@petjeaf.nl
 088 - 33 01 134

Groenewold Venlo Delen in Meedoen



'De wijk Vastenavondkamp ligt in Blerick, een stadsdeel van Venlo,' vertelt Piet Linders. Hij is al 23 jaar werkzaam bij Het Groenewold, een centrum dat zich bezighoudt met dienstverlening op het terrein van kerk en samenleving. Vanuit Het Groenewold biedt hij professionele ondersteuning op het terrein van maatschappelijke bewustwording, hulpverlening, verdieping en begeleiding in (buiten-)kerkelijk verband.

Vastenavondkamp behoort tot de drie armste wijken in Limburg en kwam in 2017 negatief in de (landelijke) media vanwege een schietincident met dodelijke afloop. In de kinderrijke wijk is veel drugsoverlast, criminaliteit, afval en ver-

keersoverlast. Ouders houden hun kinderen steeds meer binnen, omdat het er niet veilig is. Uit cijfers blijkt dat in Vastenavondkamp slechts 56% van de kinderen in georganiseerd verband sport tegen 78% landelijk. Dit is niet goed voor de sociale ontwikkeling, lichamelijke en geestelijke gezondheid en het welzijn van kinderen. 'Het is gelukkig niet alleen maar moeilijk hier, voor mij is de veerkracht die ik bij de mensen zie, veel belangrijker', voegt Piet toe. Vandaar ook dat hij zo enthousiast is over Delen in Meedoen dat hij vanuit Bindkracht samen met de zelforganisatie Stichting Syriërs voor Nederland, basisschool Mikado en de gemeente Venlo heeft opgezet.



'De beweging 'Bindkracht' is in Venlo opgezet door een aantal mensen. Zij willen inwoners samenbrengen vanwege de zichtbaar groeiende armoede en tweedeling in stad en omringende dorpen. Het goede van de beweging Bindkracht is dat instellingen, professionals en overheid zich erbij aansluiten. Zo kunnen we gebruik maken van elkaars contacten, expertise en mogelijkheden. Een van de aandachtsvelden van Bindkracht is 'kinderen en armoede'. Armoede gaat meestal gepaard met een sociaal isolement en minder goede gezondheid. Samen willen wij armoede uitsluiten. Armoede heeft vele gezichten. Het economische aspect maar ook vereenzaming zijn daar voorbeelden van,' legt Piet uit.

Delen in meedoen

Vanuit de Bindkracht-werkgroep Kind en Armoede, en de workshop 'statushouders' op de jaarlijkse Armoedeconferentie, is het project Delen in Meedoen ontstaan. In dit project hebben wijkbewoners en betrokken instellingen gezocht naar manieren hoe ze kinderen kunnen laten meedoen in het leven. De betrokkenen weten als geen ander dat kinderen in de wijk bang zijn om op straat te spelen door drugsoverlast, vormen van geweld, afval en verkeersoverlast. Een grote groep ouders heeft vanwege hun beperkte financiële middelen weinig mogelijkheden om hun kinderen in een veilige omgeving groepsgewijs aan activiteiten te laten deelnemen. 'Deze situatie levert voortdurend stress op bij veel kinderen en door deze sociaal-maatschappelijke omstandigheden dreigen ze in een isolement terecht te komen. En daar willen wij vanuit het project Delen in Meedoen verandering in brengen. Dat doen we vooral via sport en bewegen,' aldus Piet.



Allerlei kleine effecten beginnen zichtbaar te worden. Er is meer onderlinge verbondenheid en betrokkenheid bij wat er in de wijk gebeurt. Kinderen en ouders krijgen spelenderwijs en in hun eigen tempo nieuwe vaardigheden en inzichten aangeleerd. Voor de kinderen is deze vorming erg belangrijk. Er staat nu een sterk fundament.



Kartrekker

Een grote kartrekker in dit project is mevrouw Nadya Abou Salman. Zij is afkomstig uit Syrië en drie jaar geleden in Nederland komen wonen met haar man en kinderen. Ze wonen ook in Vastenavondkamp. Nadya is heel actief in de stichting Syriërs voor Nederland, afdeling Venlo, die haar man Talal Al Halabi samen met Venlonaar Erik Manders heeft opgericht. 'In Syrië trainde Nadya het nationale basketbalteam en ze weet hoe ze kinderen kan motiveren. Ze spreekt al goed Nederlands en doet haar best om hier te integreren. Het is bijzonder hoeveel mensen zij in de wijk kent en bewust weet te maken om hun kinderen mee te laten doen in het project Delen in Meedoen. Zij is een zeer gewaardeerde sleutelfiguur. Ongeveer 90% van de aanmeldingen zijn via haar en haar man binnengekomen. De ouders hebben duidelijk vertrouwen in hun,' zegt Piet.



'Wij richten ons op kinderen in de leeftijd van 4 tot 12 jaar die leven op het bestaansminimumniveau. Zij hebben veelal een niet-westerse achtergrond. Uit een onderzoek -uitgevoerd door de GGD- wisten we dat veel van deze kinderen weinig aan sport doen. Vandaar dat we ons vooral op sport richten. Elke week is er nu een sport en bewegen activiteit in de lokale sportzaal. Die activiteit is gratis. Ook is er een laagdrempelig dans- en beweegprogramma opgezet. We zijn na de zomervakantie vorig jaar van start gegaan met deze activiteiten en nu zie je al dat kinderen vooruitgang boeken in hoe ze bewegen en hoe ze met elkaar omgaan. En ook belangrijk: dit project draagt bij om de gezondheid van de kinderen te verbeteren. Door meer te bewegen lopen ze minder kans om overgewicht te ontwikkelen. Deze lange termijn preventie ziet de gemeente gelukkig ook,' aldus Piet.

Sporten doe je samen

Toen het project van start ging, was er een erg grote toeloop van kinderen tussen 6-11 jaar. Het was fijn dat een aantal sponsors

sportmaterialen heeft geschonken zoals sportkleding, verschillende soorten ballen en een opslagkist om de ballen in te bewaren. Na enkele maanden is er een groep van ongeveer 35 vaste deelnemers. Gelukkig is de sportzaal groot genoeg om in twee groepen te werken. De kinderen leren spelenderwijs via 'sport doe je samen'-programma hun eigenwaarde ontwikkelen.

Nadya is de vaste professionele trainer en wordt ondersteund door twee sportmedewerkers en regelmatig is er een sportpedagoog aanwezig. Want het gaat bij Delen in Meedoen niet alleen om bewegen. Ook omgangsvormen komen ter sprake. Piet legt het uit: 'Stel tijdens het spel wordt er niet fair gespeeld. Dan wordt het spel stilgelegd en wordt die situatie besproken en samen overlegd hoe je op een respectvolle en sportieve manier met elkaar moet omgaan. Een ander voorbeeld is een groepje elfjarige meisjes. Die kunnen wel eens gemeen tegen elkaar zijn. Ook daar wordt dan over gesproken. Vaak wordt de situatie nagespeeld en vraagt de trainer hoe

elk van de meisjes in het spel zich voelt. Hoe beter kinderen leren zich in een ander te verplaatsen des te minder conflicten zullen ze hebben. Van deze levenslessen zullen ze een leven lang profijt hebben.'

Het is mooi te zien dat de kinderen zoveel vooruitgang boeken in hun sporttalent. Er is logischerwijs veel aandacht voor basketbal. En een aantal kinderen speelt nu al goed basketbal. Vanuit het project wordt gekeken of ze kunnen doorstromen naar de reguliere basketbalvereniging. Om de kinderen gemotiveerd te houden, krijgen ze na een half jaar actief meedoen een certificaat. Zo'n certificaat geeft hen het gevoel dat ze echt iets bereikt hebben.

Ouders erbij betrekken

Natuurlijk worden ook ouders bij het project betrokken. 'In het begin bleven ouders buiten voor de sportzaal wachten. Maar toen het minder mooi weer werd, kwamen ze in de zaal kijken. Zo is het idee ontstaan om samen te komen in de kantine die naast de sportzaal ligt. De sportvereniging die de kantine beheert, helpt mee en zorgt ervoor dat iemand van Delen in Meedoen aanwezig kan zijn. Naast ontmoeting onder het genot van een kopje koffie of thee werken we zo aan verbinding tussen ouders. Ook zou je bepaalde onderwerpen zoals 'hoe ga je thuis

“

Het is gelukkig niet alleen maar moeilijk hier, voor mij is de veerkracht die ik bij de mensen zie, veel belangrijker.

”

om met gezondheid' of 'zit je kind lekker in zijn vel' kunnen bespreken. Zoiets kan natuurlijk uitgroeien tot een aparte activiteit. Het zou mooi zijn als deze ouders samen iets gaan ondernemen,' zegt Piet.

Delen in Meedoen mag na driekwart jaar met recht zeggen dat er inderdaad behoefte is aan dit programma. Ouders, school en wijk werken goed samen en zijn zelf eigenaar van het programma. Stichting Syriërs voor Nederland, basisschool Mikado en het wijk/buurtwerk zijn belangrijk in de ondersteuning, delen hun inzichten en ervaringen en - heel belangrijk - ze geven advies. 'Allerlei kleine effecten beginnen zichtbaar te worden. Er is meer onderlinge verbondenheid en betrokkenheid bij wat er in de wijk gebeurt. Kinderen en ouders krijgen spelenderwijs en in hun eigen tempo nieuwe vaardigheden en inzichten aangeleerd. Voor de kinderen is deze vorming erg belangrijk. Er staat nu een sterk fundament', besluit Piet.

iNFO

info@stichtinggroenewold.nl
077 - 35 46 689

ATD Vierde Wereld Zuid-Limburg



ATD Vierde Wereld is een internationale mensenrechtenbeweging die opkomt voor een samenleving zonder armoede en uitsluiting. ATD staat voor All Together for Dignity, allen samen voor waardigheid. De beweging is in 1957 opgericht door de Franse priester Joseph Wresinski (1917-1988) samen met de gezinnen van het daklozenkamp Noisy le Grand, nabij Parijs, om armoede te overwinnen en aan vrede te bouwen.

In gesprek met enkele mensen van ATD Vierde Wereld Zuid-Limburg komt al meteen tot uiting dat zij een beweging zijn die, ook lokaal, opkomt voor een samenleving zonder armoede en uitsluiting. Een divers samengestelde groep van lotgenoten waarvoor gelijkwaardigheid en respect centrale woorden zijn. Ieder mens moet als een volwaardige medeburger mee kunnen doen. Armoede mag geen belemmering zijn. Extreme armoede is immers een schending van de Rechten van de Mens.



Het veroordeelt miljoenen mensen tot een leven in mensonwaardige omstandigheden. Binnen de ATD Vierde Wereld Zuid-Limburg zie je dat zij zich uitdrukkelijk verzetten tegen uitzichtloosheid van armoede. Als ervaringsdeskundigen zetten zij zich in om vanuit hun eigen unieke kennis en ervaring bruggen te bouwen. Zo zijn hun ervaringen de basis om structurele veranderingen voor te stellen en te strijden voor waardigheid. De samenleving zal pas veranderen als de allerarmsten onvoorwaardelijk als burgers worden erkend. Door hun krachten te bundelen – met de inzet en ervaringen van de allerarmsten zelf – willen zij een einde maken aan extreme armoede en zo een vreedzame samenleving opbouwen. Geheel in de stijl van de oprichter van de ATD Vierde Wereld beweging wereldwijd, Joseph Wresinski 'Iedere mens is een kans voor de mensheid'

Lokale werkgroep Zuid-Limburg

De lokale groep in Zuid-Limburg is voortdurend op zoek naar de armsten in eigen omgeving. Dat doen ze door mensen uit te nodigen bij bijeenkomsten die georganiseerd worden. Door de inloop in de kerk van Heerlerbaan. In al die contacten zetten zij hun eigen ervaring steeds in. Daarvoor is het wel belangrijk dat er steeds een veilige plek is, maar ook vertrouwen, een luisterend oor, steun en vorming. Deze aanpak 'van onder op' en de gelijkwaardigheid, is altijd het vertrekpunt van alle ontmoetingen en uitwisselingen. Zelf zeggen ze daarover dat dit ook redelijk uniek is. Normaal wordt veel voor mensen geregeld, maar vaak ook over de hoofden van mensen heen. Voor de leden van de groep is deze werkwijze vaak ook confronterend. Immers hun eigen leven, met vaak diepe armoede laten ze zo zien.



Het is niet zo zeer aan voeding en kleding dat al deze mensen behoefte hebben, maar aan waardigheid, niet meer afhankelijk te zijn van de goede bedoelingen van anderen.

Joseph Wresinski



Voor menigeen is dat een belangrijk leerproces. Maar dat geeft ook dat iedereen zich enorm verantwoordelijk voelt voor het geheel. Taken worden gezamenlijk gedragen. Immers de groep functioneert doordat ieder zich inzet en deelneemt aan activiteiten. Leden van de groep geven ook uitdrukkelijk aan dat zij door hun betrokkenheid bij de ATD Vierde Wereld enorm gegroeid zijn. Dat zij zich nu met zaken bezighouden waar zij normaal gesproken nooit mee in aanraking zouden komen. Zo zoekt men verdieping door diverse publicaties te lezen, conferenties en lezingen te bezoeken. Maar ook door deel te nemen aan lokale, nationale of internationale ontmoetingen en uitwisselingen. Alles met als doel specifieke kennis te vergaren, nieuwe inzichten op te doen en te trainen om zodoende ook sterk te staan in gesprekken met organisaties en instanties.

Samenleving als doelgroep

Maar eigenlijk zijn zij niet zelf de 'doelgroep' maar is de samenleving het doel om verandering in te weeg te brengen. De gehele samenleving mag zich immers afvragen hoe iedereen in een samenleving waardig en



rechtvaardig kan leven. Vandaar dat de leden van de werkgroep zich ook regelmatig de vraag stellen: 'Kunnen we spreken van vrede zonder het geweld van armoede te erkennen en de bijdragen die de armsten leveren aan het bestrijden van geweld en aan het bouwen van vrede?'

Beëindiging van extreme armoede hangt af van publieke actie en maatschappelijk engagement. Het is in eerste instantie vooral van belang dat mensen elkaar persoonlijk moeten kunnen blijven ontmoeten, waarbij waardigheid, wederkerigheid en solidariteit vanzelfsprekend zijn.

Daarom gaan leden van de lokale werkgroep ook steeds in dialoog met elkaar, met burgers en overheden, met respect en als partners. Zij vinden dit noodzakelijk om samen structurele antwoorden op armoede te vinden.

Ervaringsdeskundigen

Naast deze dialoog komen zij ook wekelijks bij elkaar. Deze bijeenkomsten zijn bedoeld om op een laagdrempelige manier de contacten tussen de deelnemers, ervaringsdeskundigen van (generatielange) armoede en medestanders van de Vierde Wereld beweging, te versterken. Ook willen ze tot een beter begrip komen van elkaar en van elkaars situatie en omstandigheden. Daarbij maken ze gebruik van creatieve uitingvormen, waarmee ze hun talenten kunnen ontdekken en ontwikkelen. Tijdens de periodieke themabijeenkomsten is er een uitwisseling over de verschillende uitdrukkingvormen van (generatie)armoede en uitsluiting. Hierbij krijgen met name de ervaringsdeskundigen de gelegenheid het woord te nemen en zich uit te spreken. Met recht zijn ze trots om de ervaringskennis, die tot structurele veranderingen kunnen leiden

naar buiten te brengen. Daarbij schromen ze niet om hun kwetsbaarheid te laten zien. Deze ervaringskennis is ook te zien en te horen op 17 oktober, de VN-wereld dag van verzet tegen extreme armoede (zie <https://www.atd-vierdewereld.nl/wat-doen-wij/vn-werelddag-verzet-extreme-armoede-17-oktober>).

De ervaringsdeskundigen participeren ook in activiteiten van de landelijke en internationale beweging ATD Vierde Wereld. Bijvoorbeeld rond mensenrechten in zijn algemeenheid in relatie tot (extreme) armoede en activiteiten rond mensenrechten als bijvoorbeeld het recht op gezin en het recht op bestaan/het recht om mens te zijn. Ze nemen ook deel aan ontmoetingsdagen op Ontmoetingscentrum 't Zwervel te Wijhe (zie <https://www.atd-vierdewereld.nl/wat-doen-wij/boerderijdagen>). Zo hebben ze afgelopen jaar de landelijke Ontmoetingsdag in Zuid-Limburg georganiseerd. Met heel veel trots kijken ze daarop terug.

Samenwerking

Maar ze zoeken ook uitdrukkelijk samenwerking met lokale organisaties. Zo is een goede samenwerking gegroeid met de Andreasparochie. O.a. in het kader van de werelddag van verzet tegen armoede (17 oktober) is er jaarlijks in de viering aandacht voor de thematiek.

“

Armoede bespreekbaar maken is niet makkelijk, hier doen we kracht op, hier vinden we de woorden om het bespreekbaar te maken op andere plekken.

”

“

Je komt hierdoor onder de mensen, als je een uitkering hebt heb je vaak weinig sociale contacten, omdat je niet de middelen hebt om uit te gaan, ergens te gaan eten, entree te betalen enz. Even iets anders dan alleen thuis.

”

Na afloop van de dienst is er, onder het genot van een kopje koffie of thee, voor eenieder, gelegenheid om samen te praten over het thema van de viering (in 2018 was het thema het belang van Luisteren).

Op 17 oktober is er een solidariteitsmaaltijd en dialoog of anderszins, zoals bijvoorbeeld: een optreden van de toneelgroep van de Joseph Wresinski Cultuurstichting, een lezing of een filmavond, die toegankelijk is voor geïnteresseerden. Maandelijks is er een “soep met inhoud”-bijeenkomst, waar mensen uit de buurt kunnen aanschuiven voor een kop soep, tijd, aandacht, een goed gesprek, gezelligheid, warmte en vriendelijkheid. Verder is er een nauwe verbondenheid en samenwerking met (o.a.) de Pijler en Dienst Kerk en Samenleving in de organisatie van de week van Armoede in Limburg. Samen wordt zo ook provinciebreed aandacht gevraagd voor het vraagstuk van armoede in de Limburgse samenleving.

In samenwerking met Heerlen Mondiaal - dit zijn diverse organisaties die zich samen of individueel inzetten - worden de duurzaamheidsdoelen, waaronder armoede, onder de



aandacht gebracht. Gezamenlijke activiteiten zijn o.a. het maandelijks café Mondiaal in café Pelt in Heerlen, een dialoog/debatavond over o.a. de duurzaamheidsdoelen, Goede vrijdagviering en 10 december Dag van de Rechten van de Mens. Eenmaal per jaar wordt de wethouder van Sociale Zaken en Welzijn van de gemeente Heerlen uitgenodigd op de woensdagmiddagbijeenkomst, om samen in dialoog te gaan. Uit ervaring blijkt dat deze dialoog ook invloed heeft op het lokale sociale beleid.

Waarom is deze beweging zo belangrijk?

Uit de veelheid van activiteiten blijkt hoe belangrijk deze werkgroep is om het vraagstuk van armoede en sociale uitsluiting toch steeds op de agenda te houden. Maar ook voor alle

leden afzonderlijk is de werkgroep enorm belangrijk. Persoonlijke contacten worden zo gevoed, mensen vinden verdieping en leren op een andere manier kijken tegen de ontwikkelingen in de samenleving. Iemand vat het kernachtig samen: 'Hier wordt met ons gesproken en niet over ons, hier voel ik me gehoord.'



Hier mag ik zijn wie ik ben, hier word ik gewaardeerd en gerespecteerd.



iINFO

www.atd-vierdewereld.nl
zuid-limburg@atd-vierdewereld.nl
 045 - 53 25 092

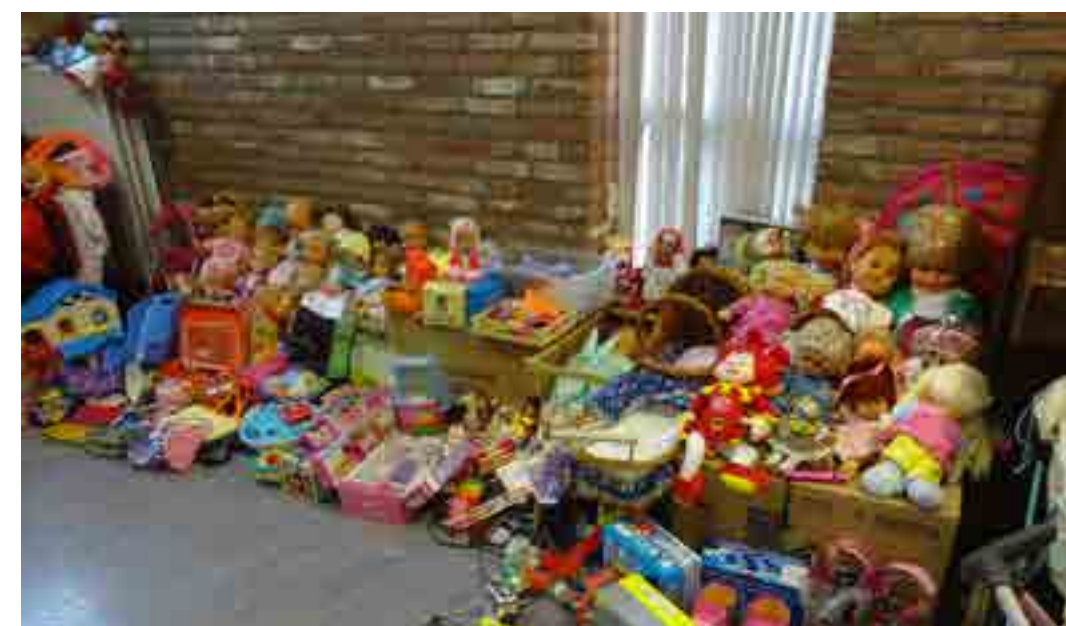
Speelgoedactie Parochie Voerendaal



Als een van de eersten diende de parochie van Voerendaal dit bijzondere project in voor de Doctor Poelsprijs 2019. Een project waarin tot uiting komt hoe een plattelandsparochie uitdrukkelijk keuzes maakt en opkomt voor kwetsbare kinderen in hun nabijheid.

Gedreven door de tomeloze inzet van Marjke Beckers komt zo'n project tot leven.

Zij weet mensen en organisaties op een bijzondere manier met elkaar te verbinden en zo is dit bijzondere diaconale project tot bloei kunnen komen. Allereerst heeft zij de problematiek van armoede onder kinderen in de gemeenschap van Voerendaal onder de aandacht gebracht. Een problematiek die, gezien alle publiciteit, alom bekend is. Toch wordt vaak gesteld dat het 'bij ons' niet voorkomt. Toch zijn er voorbeelden genoeg, die





de problematiek benoemen en een concreet gezicht geven. En daardoor kan zo'n bijzonder initiatief in de brede gemeenschap van Voerendaal snel opgepakt en uiteindelijk ook door de gehele Voerendaalse gemeenschap al voor het vijfde jaar gedragen worden. Van (groot) ouders en kinderen die speelgoed inzamelen tot de Ondernemers Sociëteit Voerendaal. Naast de parochianen ondersteunen ook veel Voerendaalse verenigingen en serviceclubs de actie met speelgoed en giften. De gemeente, maatschappelijk werk en de uitkeringsinstansie Kompas verlenen eveneens hun medewerking om de betrokken gezinnen te bereiken.

In korte tijd heeft dit kleine en eenvoudige project een groot bereik gekregen met meer dan 1000 stuks speelgoed als resultaat. De parochiezaal is door vrijwilligers in enkele dagen omgebouwd tot een waar speelgoedparadijs voor kinderen. Maar voordat Sinterklaas met al dat speelgoed kinderen blij kan maken, wordt alles nagekeken, gesorteerd en uitge-

stald op leeftijd /jongens/meisjes. Allereerst mogen (Bijstand)ouders van Voerendaalse kinderen voor het Sinterklaasfeest speelgoed uitzoeken. Daarna krijgen vertegenwoordigers van parochies uit de omgeving en van vluchtelingenwerk de gelegenheid om voor "hun" kinderen speelgoed te komen uitzoeken. Iedere



De problematiek van armoede en aandacht voor elkaar is duidelijk verbonden aan de parochie en de Voerendaalse gemeenschap. Door het jaar heen zijn er op verschillende momenten acties, zoals Kerstpakketten, Plus-levensmiddelenpakket (januari), Paaseierpakketten en Zomervakantie-uitstap.



organisatie mag per kind maar liefst 5 stuks speelgoed meenemen. Speelgoed dat intact is en zo een tweede leven krijgt bij een kind waarvan ouders niet of onvoldoende mogelijkheden hebben om voor Sinterklaas nieuw speelgoed te kopen. Zo zijn 60 kinderen uit Voerendaal, 40 uit Gulpen en 100 kinderen uit Heerlen met Sinterklaas blij gemaakt.

Meer dan een speelgoedbeurs

Deze activiteit is geen losstaande actie, die jaarlijks rond Sinterklaas plaats vindt. De problematiek van armoede en aandacht voor elkaar is duidelijk verbonden aan de parochie en de Voerendaalse gemeenschap. Door het jaar heen zijn er op verschillende momenten acties, zoals Kerstpakketten, Plus-levensmiddelenpakket (januari), Paaseierpakketten en Zomervakantie-uitstap. Door publicatie in de

parochiebode en plaatselijke krantjes draagt het bij aan een bewustwordingsproces van het feit dat niet iedereen het goed heeft in onze Nederlandse samenleving. Dat er mensen zijn die in armoede moeten leven. Gewone mensen die iedere maand moeten kijken hoe ze de maand doorkomen. Alle eindjes aan elkaar moeten knopen. Noodgevallen worden door de parochie ondersteund. Daarbij gaat het om individuele personen, maar ook om gezinnen met kinderen. Mensen die wonen in Voerendaal of een van de omliggende plaatsen. Maar ook statushouders en vluchtelingen die hier in Nederland een nieuw thuis hopen op te bouwen, een toekomst voor hun kinderen. Voor al die mensen zijn vele parochianen dag-in-dag-uit in de weer om hen verder te helpen en te ondersteunen.





Afgelopen jaar is met gezinnen met kinderen in de zomer een bezoek gebracht aan het Steinerbos in Stein. Een klein uitstapje, met een grote impact voor ouders en kinderen. Even weg uit de sleur van alledag, even weg van de zorgen.



Steinerbos

Vandaar dat naast de Sinterklaas-actie er ook het hele jaar door activiteiten zijn om mensen en kinderen te ondersteunen. Afgelopen jaar is met gezinnen met kinderen in de zomer een bezoek gebracht aan het Steinerbos in Stein. Een klein uitstapje, met een grote impact voor ouders en kinderen. Even weg uit de sleur van alledag, even weg van de zorgen. Gezellig met andere ouders en kinderen genieten van een dag die geheel verzorgd en betaald wordt door de parochie. Het lijkt misschien niet veel! Maar dit uitstapje voelt voor de ouders en kinderen als een vakantie!

Fietsproject 2018

De parochie is ook actief in de weer om vluchtelingen te leren fietsen. Voor de meesten van ons een vanzelfsprekende manier om je te verplaatsen van A naar B. Maar voor veel asielzoekers is de fiets toch een onbekend fenomeen. Ze moeten vaak nog leren fietsen en vervolgens ook nog eens rekening houden met de Nederlandse verkeersregels en ver-

keersdrukke. In samenwerking met plaatselijke fietshandelaren krijgen asielzoekers fietslessen. Vervolgens is er in samenwerking met de Vincentiusvereniging uit Heerlen een project waarbij 2ehands fietsen worden opgeknapt. Deze opgeknapte fietsen worden vervolgens ter beschikking gesteld aan de asielzoekers in de verschillende gemeenten van Parkstad.

En verder...

Er is ook een nauwe samenwerking met de Rotaryclub Hoensbroek. Zo zijn rond Kerstmis zo'n 220 kerstpakketten à 25 euro ingepakt, waarvan 200 betaald door de Rotary en 20 door de parochie. Al deze pakketten kregen een duidelijke bestemming in de gemeenschap van Voerendaal. Daarnaast hebben heel veel mensen uit Voerendaal in de maanden december en januari de gratis zegels van de plaatselijke supermarkt gespaard. Iedere volle kaart is goed voor een levensmiddelenpakket ter waarde van 50 euro. Zo zijn nog eens 120 levensmiddelenpakketten bij elkaar gespaard voor Voerendaal en ook de naburige parochies. Omzien naar elkaar krijgt zo een makkelijke invulling.

Tot slot is het ook goed om te melden dat de parochie, in samenwerking met de gemeente en sporthal De Joffer heeft gezorgd dat kinderen tussen 9 en 18 jaar hun zwemdiploma kunnen behalen. Het behalen van een zwemdiploma is in ons land bijna een vanzelfsprekende zaak geworden, maar we staan er vaak niet of nauwelijks bij stil dat veel ouders die extra kosten niet of nauwelijks kunnen betalen. Dan is het goed dat er in de gemeenschap mensen zijn die deze alledaagse zaken mogelijk maken.

De parochie van Voerendaal heeft de nodige vrijwilligers die zich steeds opnieuw sterk maken voor kwetsbare medemensen. Die de zorgen van mensen concreet aanpakken en acties op touw zetten om met gedeelde krachten deze zorgen te verminderen.

Doordat parochianen oog en oor hebben voor hun medemensen, kan een parochie groot zijn in het dienstbaar aanwezig zijn in de totale samenleving!



iNFO

marijckebeckers@kpnmail.nl
06-22900550
045 - 57 48 021

PLIV



Het Platform Lage Inkomens Venray (PLIV) is 22 jaar geleden opgericht door Tiny Grebenjak en een collega van de FNV. Zij werkten voor de FNV en hielpen FNV leden met allerlei vragen en hulp bij het invullen

van alle soorten formulieren, waaronder belastingformulieren. Ze realiseerden zich dat dergelijke hulp niet beschikbaar was voor mensen met een laag inkomen die geen lid van de vakbond zijn.



De visie van PLIV is om mensen met lage inkomens de weg te wijzen en op deze weg een stukje te begeleiden. Het doel is dat deze mensen uiteindelijk zelf in staat zijn om de vragen, waarmee ze komen, zoveel mogelijk zelfstandig af te handelen.



Met medewerking van de FNV konden ze als vrijwilligerswerk een spreekuur voor deze doelgroep starten. Vanuit de contacten die ze hierdoor kregen, werd duidelijk waar nog meer behoefte aan was en groeide hun werk. Ze startten ook met het adviseren van de gemeente rondom het gemeentelijke minima-beleid. Bij de oprichting was het doel om na 10 jaar niet meer te hoeven bestaan, maar dat bleek een illusie. De doelgroep bestaat uit inwoners van de gemeente Venray die een inkomen hebben dat niet hoger is dan 120% van de voor hen geldende bijstandsuitkering.

De visie van PLIV is om mensen met lage inkomens de weg te wijzen en op deze weg een stukje te begeleiden. Het doel is dat deze mensen uiteindelijk zelf in staat zijn om de vragen, waarmee ze komen, zoveel mogelijk zelfstandig af te handelen. Dat kan bijvoorbeeld betekenen dat iemand een formulier of brief thuis al grotendeels heeft voorbereid en deze alleen nog even komt laten checken.

Ondersteuning op administratief en licht juridisch terrein

Er wordt hulp en ondersteuning geboden op zowel administratief als licht juridisch terrein. Voorbeelden zijn:

- › Invullen van belastingaangiften; dat is gemakkelijker geworden nu de Belastingdienst vooringevulde formulieren klaarzet. Mensen die jarenlang naar het PLIV kwamen, zien ze nu niet meer.
- › Aanvragen of wijzigen van toeslagen.
- › Aanvragen van kwijtschelding van gemeentelijke of waterschap heffingen.
- › Aanvragen van betalingsregelingen bij diverse instanties (Belastingdienst, zorgverzekeraars, energiemaatschappijen e.d.).
- › Aanvragen van een bijstands- of WW-uitkering.
- › Wijzen op regelingen binnen het gemeentelijk armoedebeleid en waar nodig helpen bij het indienen van een aanvraag.
- › Hulp bij het indienen van bezwaarschriften in zaken die de ogen van het PLIV gerechtvaardigd zijn.
- › Uitleg geven over de inhoud van ontvangen brieven, bijvoorbeeld aan mensen die de Nederlandse taal nog niet of onvoldoende machtig zijn.
- › Intermediair voor Jeugdfonds Sport en Jeugdfonds Cultuur wanneer een client één of meerdere kinderen heeft die hier gebruik van zouden kunnen maken.
- › Hulp bij het opstellen van een CV.
- › Doorverwijzen naar Thuisadministratie van Synthese van mensen die hun administratie niet kunnen of willen oppakken.

Marina Hendriks en Frans Stappers, 2 van de 8 vrijwilligers vertellen samen met oprichtster Tiny Grebenjak vol enthousiasme over hun werk. Tiny heeft na de oprichting het werk 15

jaar gedaan. Het is toch wel zwaar werk, geeft ze aan, dat je een beperkte tijd kunt doen. Tiny is dankbaar als ze mensen kan helpen. Frans is ondertussen 13 jaar vrijwilliger bij PLIV. Hij was na een half jaar VUT met veel vakanties weer toe aan het doen van iets nuttigs. Hij wilde graag mensen aan de onderkant van de samenleving helpen.

Marina is ongeveer 5 jaar geleden met dit vrijwilligerswerk begonnen. Ze is door de vorige voorzitter, die ze kende van de participatieraad Werkkamer Werk Inkomen en Onderwijs, gevraagd. Ze helpt graag mensen en is administratief goed onderlegd. Ze heeft kunnen proefdraaien en is daarna blijven hangen zoals ze zelf zegt. Het werk biedt uitdagingen en ieder spreekuur is anders vanwege de verschillende hulpvragen.

Eigen ervaring

Er is geen training voor de vrijwilligers. Mensen nemen hun eigen (vrijwilligers)werkervaring mee en groeien er door de praktijk in. Marina en Frans hebben bijvoorbeeld ervaring in personeelswerk. En als oud ambtenaar is Frans bekend met de gemeentelijke organisatie. Met hulp van de toenmalige directeur van de woningbouwvereniging hebben ze een ruimte aan de Mozartstraat gekregen. Kantoorspullen kwamen via Xerox, de werkgever van Tiny's man. PLIV krijgt subsidie van de gemeente Venray. De gemeente heeft vanaf het begin positief achter dit initiatief gestaan. Twee keer per jaar is er overleg met de gemeente en er zijn korte lijntjes met de betrokken beleids- ambtenaar.

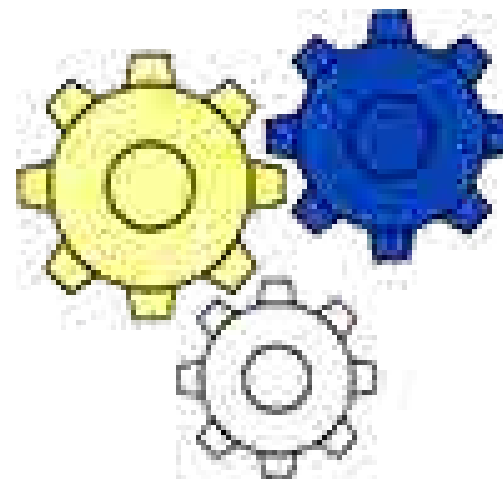
Elke week zijn er 5 spreekuren van 2 uur. Ieder spreekuur wordt door 2 vrijwilligers gedaan. Het zijn inloopsprekuren dus het is niet te voorspellen hoeveel mensen er zullen

komen. Gemiddeld zijn er 6 à 7 personen per spreekuur en besteden ze 15 tot 20 minuten aan een gesprek. In een periode dat er aanvraagformulieren ingevuld moeten worden, is het spitsuur. Als het erg druk is wordt cliënten gevraagd om later nog eens terug te komen. In eerste instantie waren er alleen overdag spreekuren, maar sinds 4 jaar is er ook een avondspreekuur voor mensen die overdag werken. In de zomervakantie is er een spreekuur per week. Ondanks dat ze met 2 vrijwilligers per spreekuur zijn, wil het samen kunnen bespreken van casussen tijdens een spreekuur er wel eens bij inschieten. Daarom is er een aantal keren per jaar een gezamenlijk overleg van de vrijwilligers waarin ze ervaringen kunnen delen. Naast de 8 vrijwilligers is er ook een penningmeester.

Bij aanvang waren de vrijwilligers gepensioneerd of VUT-ers, ondertussen zijn er ook werkenden in het team. De meeste vrijwilligers zijn afkomstig uit Venray en van Nederlandse komaf. In de huidige groep is ook een Poolse en een half Portugese-Amsterdamse



Tiny is dankbaar als ze mensen kan helpen. Frans is ondertussen 13 jaar vrijwilliger bij PLIV. Hij was na een half jaar VUT met veel vakanties weer toe aan het doen iets nuttigs gaan. Hij wilde graag mensen aan de onderkant van de samenleving helpen.



vrijwilligster. De voertaal met de bezoekers is Nederlands. Er wordt bewust geen rekening gehouden met het feit dat er culturen zijn waar mannen liever alleen met mannen van doen hebben. Mensen die op het spreekuur komen, kunnen ook geen voorkeur uitspreken voor een vrijwilliger die van dezelfde komaf is. Het gaat ook om integratie in de Nederlandse samenleving.

Vragen complexer

Het aantal cliënten neemt inmiddels af, maar de vragen zijn wel complexer worden. De vrijwilligers moeten heel alert zijn op welke regelingen mogelijk van toepassing kunnen zijn. Steeds vaker komen er mensen die geen Nederlands spreken, met name mensen uit Polen, Eritrea en Somalië. Deze mensen moeten dan iemand meenemen die wel Nederlands spreekt. De gemeente heeft aangeboden om tolken bij het spreekuur aanwezig te laten zijn, maar omdat niet te voorspellen is wie er gaan komen is dit niet zinvol. Voor de vrijwilligers is het ingewikkeld als mensen hun kinderen meenemen om te vertalen, omdat de kinderen dan ook met deze problemen

worden bezwaard. Mensen met een vluchtelingenstatus, die uit de asielpcedure komen, worden vaak via Stichting "Welkom op Weg" bij PLIV geïntroduceerd. Er is een warme overdracht van cliënten tussen "Welkom op Weg" en PLIV.

Storend

Storend is het dat instanties als bijvoorbeeld de Belastingdienst, de gemeente Venray en het UWV lange wachttijden kennen aan de telefoon. Het UWV wil verder bijvoorbeeld graag mailen maar dat is geen optie gezien de beperkte openingstijden van het PLIV. De eerder genoemde taalbarrière met een deel van de cliënten en de complexiteit van vragen waarmee mensen tegenwoordig komen, maakt het ook lastiger om mensen goed te kunnen helpen.

Ook is het frustrerend als iemand een goed verhaal heeft maar zijn aanvraag wordt afgewezen omdat er een termijn is verstreken en er geen oog lijkt te zijn voor de reden dat de deadline niet is gehaald. Dat er bij de individuele inkomensloeslag bijvoorbeeld niet naar een gemiddelde over een periode wordt gekeken maar alleen of iemand in één van de maanden van die periode een keer boven de 110% meer inkomen dan het minimum inkomen is gekomen.

Voor Marina is dit werk waardevol doordat ze energie krijgt als mensen uitstralen dat ze geholpen zijn. Of als ze mensen met een laag inkomen het gevoel kan geven dat ze erbij horen. Wanneer mensen die met een tas administratie binnenkomen geholpen kunnen worden om deze op orde te krijgen. Daardoor krijgen de mensen weer ruimte in hun hoofd en weer oog voor andere dingen dan het

zware administratie juk. Frans krijgt energie van die keren dat hij met succes iemand kan helpen en diegene ook aan hem laat weten dat het is gelukt. Tiny kijkt er met tevredenheid op terug dat Venray dit initiatief heeft. Bij een verhuizing van een cliënt naar een andere plaats bleek het flink zoeken te zijn om daar iets soortgelijks als PLIV te vinden aan wie ze de cliënt konden overdragen.

De reacties uit de omgeving zijn positief, maar ook reacties als "PLIV wat is dat?". Ook dat begrijpen de vrijwilligers wel, want als je zelf niet in een armoede- uitkeringssituatie zit, houdt je je hier ook niet zo mee bezig.

Tot slot wijst Tiny nog op het logo van PLIV, de 3 nog losstaande radertjes. Het is uitgezocht door oud burgemeester Jos Waals en staat ervoor dat de bedoeling is dat alle radertjes in elkaar gaan draaien.

PLIV helpt graag om de radertjes op hun plek en draaiend te krijgen en zo te beluisteren blijft deze hulp nog wel even nodig.



Het logo van PLIV bestaat uit 3 nog losstaande radertjes. Het is uitgezocht door oud-burgemeester Jos Waals en staat ervoor dat de bedoeling is dat alle radertjes in elkaar gaan draaien. PLIV helpt graag om de radertjes op hun plek en draaiend te krijgen en zo te beluisteren blijft deze hulp nog wel even nodig.



iNFO

www.pliv.nl
info@PLIV.nl
 0478 - 58 13 32

Stichting Wijkpresentie Maastricht Noordoost



Statig ligt de parochiekerk Onze Lieve vrouw van Lourdes aan de prestigieuze Groene Loper. Waar nog niet zo lang geleden auto's dag en nacht voorbij raasden op de A2, heerst nu een oase van rust. Fietzers en wandelaars hebben de macht overgenomen. Bij mooi weer biedt de omgeving van de kerk een welhaast Italiaanse ambiance. Het is duidelijk dat de beleving rondom de Maastrichtse wijken Witte-vrouwenveld en Wyckerpoort is veranderd. Vraag is wat dat doet met de mensen die

hier soms al generaties lang wonen, of juist van ver komen en nog niet zo lang geleden hier neer zijn gestreken.

Het zijn wijken die een stempel hebben, daar doet de Groene Loper niets aan af. Een echt beeld krijg je pas als je er oprecht naar kijkt. Naar de wijk, naar de mensen, naar wat er speelt, naar wat de mensen die er wonen nodig hebben. En dan kun je aan de slag om de wijk beter te maken, voor en met de mensen die er wonen. Een groot deel van hen leeft in



moeilijke omstandigheden. Omdat ze bijvoorbeeld weinig opleiding hebben. Omdat ze het financieel zwaar hebben, omdat ze er weinig vertrouwen in hebben dat er ooit wat zal veranderen. Toch kan dat wel, samen met de mensen. De Stichting Wijkpresentie Maastricht Noordoost zet zich daar al een decennium lang voor in door een presentiewerker op pad te sturen. Eerst Harrie Lamers en sinds kort Ingeborg Wesdorp.

Presentie is een methodiek die uitgaat van de mensen, van hun behoeften. De aanpak lijkt simpel: er gewoonweg zijn voor mensen en naar hen luisteren. Zonder van hen te verwachten dat ze in beweging komen om bijvoorbeeld hun situatie te veranderen. Samen met iedereen, mensen en organisaties, die daarin van betekenis kunnen en willen zijn, wil de stichting dit presentiewerk graag voortzetten. Daarom zijn er twee boekjes gemaakt over dit bijzondere werk. De wetenschappelijke studie van Harrie Lamers en Jan Arts 'Ik heb het gevoel dat ik hier niets moet...' en de populaire vertaling daarvan 'Wijken van mensen met karakter' geschreven door Joan Raaijmakers. In de studie staan de ervaringen van Harrie Lamers, die hier zo'n tien jaar presentiewerker was. In de populaire versie doen de mensen die er wonen hun verhaal. Mensen die iedereen kent in de wijk: Gertje Dormans, Tiny Lexis, Jo Dams en Rita Verheijden.

Presentatie

Op 24 februari van dit jaar zijn de boekjes officieel ten doop gehouden in de sacristie van de kerk. Alle stoelen waren bezet en mensen luisterden geboeid naar de verhalen van Anne-Marieke Koot en Titus Schlatmann over



Gertje Dormans
Laten zien dat ze er toe doen en echt wat kunnen
Gertje Dormans, kunstenaar en bekend van de bankjes en de herinneringsbank, ziet ook de problemen in de wijk. 'Armoede en uitzichtloosheid, van generatie op generatie. Mensen hebben weinig opleiding en denken dat ze niets kunnen. Maar dat is niet waar. We bouwen nu een kapel op het kerkhof, een stiltecentrum. Daarvoor hebben we drie jongens gestrikt vanuit het bijzonder onderwijs. Zonder hen zou het gewoon niet lukken om de kapel te bouwen. We laten ze zien dat ze er toe doen en echt wat kunnen. Zo belangrijk dat ze dat ervaren. Zo breng je verandering in de mensen zelf tot stand en dat is wat hier hard nodig is.'



presentie en hun invulling daarvan in de dagelijkse praktijk. Beiden van huis uit theologen. Anne-Marieke koos uiteindelijk voor werk in de thuiszorg, dichtbij de mensen. Titus brengt presentie in de praktijk in een aantal wijken in Utrecht.



'De boekjes zijn heel goed ontvangen,' vertelt pastor Mattie Jeukens. 'De wetenschappelijke studie doet het goed bij de hooggeleerde heren. In het Tijdschrift Handelingen wordt er zelfs naar verwezen. Dat is positief. Het is be-

langrijk dat we presentie onder de aandacht brengen. Het werk op zich valt vaak nauwelijks op en toch is het groot belang voor mensen. Met deze studie maken we het zichtbaar en tastbaar. De populaire versie is heel bijzonder



Jo Dams
'De mooiste plek van de wijk is het kerkhof!'
Jo Dams is opgegroeid in Wittevrouwenveld. Hij is een vertrouwenspersoon in de wijk, omdat hij er vandaan komt. Hij doet veel vrijwilligerswerk o.a. op het kerkhof. 'De mooiste plek van de wijk is het kerkhof. Op die plek vertellen mensen wat hen werkelijk beweegt.' Jo is blij met de Groene Loper, maar of hiermee ook Wittevrouwenveld en Wyckerpoort gaan samensmelten? 'Daarvoor is het nog te vroeg. Hangt ook af van de bouwplannen die nu ontwikkeld worden. De Groene loper kan ook een bedreiging zijn. Als hier dure koopwoningen komen, dan haal je het karakter uit de wijk.'



en zorgt ervoor dat presentie breder bekend wordt, ook in de wijk zelf. Daar zorgen de mensen voor die aan het woord komen. Zij geven kleur en gezicht aan de wijken.'

Presentiewerker

De populaire versie is ook handig voor de nieuwe presentiewerker in de wijk: Ingeborg Wesdorp. Zij is sinds begin van dit jaar actief in de wijk. 'Ik ben vooral nog bezig met kennismaken. Daarom bezoek ik nu veel organisaties en ben ik aanwezig bij activiteiten. Maar ik wandel ook veel door de wijk, probeer zichtbaar te zijn en praat met mensen. Dat gaat best goed. Mensen willen wel praten en hun verhaal vertellen.' Ze heeft zich ook voorgesteld in de Buurtkrant Wittevrouwenveld en in 't Peurtsje, het blad van Wyckerpoort. In de Buurtkrant vertelt Ingeborg: 'Ik ben geraakt door armoede en de eenzaamheid die op dit moment een grote rol spelen. Ook vind ik het interessant om mij te verdiepen in de multiculturele samenleving. Ik probeer tijd te maken en oprecht te luisteren naar het verhaal. Hierbij kijk ik niet alleen naar de problemen, maar ook naar de mogelijkheden.'

'Verhalen zijn een belangrijk onderdeel van presentie,' weet Mattie. 'Ze zeggen veel over mensen en creëren ook een bepaald bewustzijn. Daar dragen de boekjes ook aan bij. Daarin staat het verhaal van de wijk. De historie, maar ook het heden, verteld door de mensen zelf. Dat brengt mensen samen en dat is belangrijk.'

Individualisering

Ook aan de wijken Wittevrouwenveld en Wyckerpoort is de toegenomen individualisering niet voorbij gegaan. Vroeger was het presentiewerk nauw verbonden met de kerk,



Rita Verheijden
Wittevrouwenveld is geen achterstandswijk

Rita Verheijden woont al 33 jaar in Wittevrouwenveld. Ze is er niet geboren, wel getogen en ze voelt zich thuis. 'Hier vertellen de mensen elkaar verhalen op het stoepje. Ze zijn zichzelf, kennen elkaar en kunnen wat van elkaar verdragen. Als er wat aan de hand is, doen ze voor elkaar wat nodig is. Jammer dat instanties dat niet zien en slecht naar ons luisteren. Ze noemen Wittevrouwenveld een 'achterstandswijk', maar dat stempel verdienen we niet. We geven de moed nooit op en gaan altijd weer verder. Daar zou meer respect voor moeten zijn.'



maar die verdwijnt steeds meer naar de achtergrond. 'Wat je ziet is dat mensen wel kampen met levensvragen,' vertelt Ingeborg. 'Het lijkt er op dat er ook nog steeds een soort van religieus besef is, dat er toch iets moet zijn.' 'Wat je hier en overal ziet, is dat het gemeenschappelijke is verdwenen,' vult Mattie aan. 'Dat werd vroeger belichaamd door het Christendom en het socialisme. Beide bestaan hier bijna niet meer, nu is het meer ieder voor zich. Toch hebben mensen wel behoefte aan

contact en sociale cohesie. Maar de functie die religie en kerk daarin hadden, is helemaal weg. Dat is al lang aan de gang, maar toch ook heel snel gegaan. Dat fascineert me wel.'

Presentiewerk is in opmars

De rol van de kerk lijkt dan misschien uitgespeeld, feit is wel dat presentiewerk in opmars is. Steeds meer maatschappelijk organisaties omarmen deze werkwijze. Deels heeft dat met bezuinigingen te maken, maar ook met het besef dat oplossingen uit mensen zelf moeten komen. Presentiewerk is daarin heel belangrijk. 'Lastig is dat het effect moeilijk meetbaar is,' vertelt Mattie. 'Uit jarenlange ervaring weten we dat het onbetaalbaar is. Via presentie leer je familiegeschiedenissen kennen en snap je veel beter hoe mensen in elkaar zitten en wat hen beweegt.' Beide boekjes geven daar een duidelijk, maar ook een heel mooi beeld van. Ook maatschappelijke organisaties kunnen daar beslist hun voordeel mee doen.



Tiny Lexis
Geen dagelijkse ontmoetingsplek

Tiny Lexis is geboren en getogen in Wyckerpoort. 'Ik woon om de hoek van de plek waar ik ben geboren. Eigenlijk is het een prima wijk. Dichtbij het centrum, het station, het ziekenhuis. Maar geen enkele winkel. Mensen hebben geen plek waar ze elkaar dagelijks tegenkomen.' Voor wijkblad 't Peurtsje loopt Tiny elke dag door de wijk. 'Daar vind ik de onderwerpen voor het blad. We besteden aandacht aan de wijk en de mensen. Uit de buurtenquête blijkt dat het blad goed gelezen wordt. Er is echt wel interesse voor de wijk en mensen willen wel actief zijn, maar op een of andere manier bloedt het steeds dood. Daar moeten we echt iets aan doen.'



www.kerkkomnou.nl

Presentiewerker Ingeborg Wesdorp

wijkpresentie2@gmail.com

Pastor Mattie Jeukens o.f.m.

jmpp.jeukens@planet.nl

KBO Limburg en DKS Project Levenseinde



De dood lijkt in Nederland nauwelijks een taboe. Op TV zijn regelmatig heel open en ook confronterende programma's te zien. Euthanasie komt regelmatig ter sprake en ook de manier waarop mensen uiteindelijk afscheid willen nemen. Toch betekent dat niet dat er ook daadwerkelijk over wordt

gesproken met naasten, laat staan dat er afspraken over worden gemaakt en vastgelegd. Toch zou het goed zijn om zo'n gesprek wel aan te gaan.

Daarom hebben KBO Limburg en Dienst Kerk en Samenleving, een project opgezet over hoe



“

Ondanks haar dementie was tante Celine gelukkig. Vragen rondom het einde van haar leven heeft ze zich niet gesteld. Toch is het belangrijk om dat wel te doen. Dat geeft rust. Het is net als op vakantie gaan. Als je alles goed hebt geregeld, ga je met een gerust hart op weg.

”

om te gaan met het levenseinde: Levenseinde daar praat ik (niet) over.... Speciaal opgeleide vrijwilligers gaan hierover in gesprek met iedereen die dat wil. Daarbij kunnen onderwerpen aan de orde komen als de uitvaart, het leven-na-de-dood, palliatieve zorg, afscheid nemen, verlieservaringen of je eigen dood. Tijdens de bijeenkomsten bepalen de deelnemers zelf over welke onderwerpen ze graag in gesprek willen met elkaar onder leiding van een speciaal voor dit doel opgeleide vrijwilliger. In januari 2018 komen de workshopsleiders voor het eerst bij elkaar. Een enthousiaste groep mensen die graag met dit onderwerp aan de slag wil. Er wordt een flyer gemaakt voor de KBO-afdelingen en daar blijkt ook zeker interesse te zijn voor dit onderwerp. Tijdens zo'n bijeenkomst bij KBO H. Hart in Tegelen blijkt de toegevoegde waarde in de praktijk.

Tante Celine

Gespreksleider Hans van Druten opent de bijeenkomst met een presentatie over het onderwerp. Hij vertelt het verhaal van

tante Celine, een tante van zijn echtgenote Christine. 'Een leuke vrouw, getrouwd, geen kinderen. Als haar man en haar tweelingzus komen te overlijden, blijft ze alleen achter. Ze vraagt dan aan Christine of zij niet een beetje voor haar wil zorgen. En dat doet Christine, tien jaar lang.' In die periode komt er van alles voorbij. Er ontstaan fysieke ongemakken, de dokter komt in beeld, tante Celine wordt vergeetachtig, er wordt gesproken over euthanasie. Op enig moment toch maar eens naar de notaris voor een testament. Tante Celine verhuist naar een aanleunwoning en belandt uiteindelijk op de gesloten afdeling. 'Ondanks haar dementie was ze er toch gelukkig. Vragen rondom het einde van haar leven heeft ze zich niet gesteld,' besluit Hans zijn presentatie. Toch is het belangrijk om dat wel te doen. 'Dat geeft rust,' weet Hans. 'het is net als op vakantie gaan. Als je alles goed hebt geregeld, ga je met een gerust hart op weg.'

Grote verschillen

Na deze boeiende presentatie praten de ruim 20 deelnemers verder in 3 groepen. Gespreksleider Mia Janssen vraagt allereerst om een spontane reactie op het onderwerp levenseinde. De reacties zijn heel divers. De een vindt het moeilijk om erover te praten, een ander heeft alles al geregeld. 'Het einde komt in zicht voor mijn man, daarom ben ik hier,' vertelt een van de deelnemers. 'Mijn kinderen wonen ver weg, dan moet je dingen regelen,' zegt een ander.

Vervolgens vraagt Mia of iemand een persoonlijke ervaring met de dood wil delen. Dat levert aardig wat verhalen op. Zo vertelt iemand over een bijna-doodervaring van haar moeder. 'Ze zag een groot licht, maar werd



teruggestuurd door mijn vader om voor de kinderen te zorgen.' Een ander vindt dat het lang duurt voordat je eraan gewend bent, dat iemand er niet meer is. 'Je denkt steeds dat je hem ziet.' Iemand vertelt over haar vader die een brief met laatste wensen had achtergelaten. 'Die wensen bleken niet zo belangrijk, wel wat hij ons mee wilde geven: beoordeel de mensen op wat ze doen, niet op wat ze zeggen en als jullie eens ruzie hebben, maak het dan altijd weer goed. Een heel mooie herinnering aan mijn vader.'

Zaken regelen

Dan zoomt Mia in op het levenseinde. 'Als je denkt aan je levenseinde wat zou je dan wel of niet willen? Bijvoorbeeld als je gaat dementeren?' Dan blijken er grote verschillen in de groep te zijn. Sommigen hebben daar nog totaal niet over nagedacht, anderen hebben alles al geregeld. Bijvoorbeeld een mevrouw

die alleen is en veel ervaring heeft met mantelzorg. 'Ik ben gewend om alles zelf te regelen,' vertelt ze. 'Daarom heb ik alles vastgelegd in een levenstestament, dat geeft mij zekerheid, maar de mensen om mij heen ook.' Mia vertelt dat het niet genoeg is om zaken op papier te zetten, maar dat je het ook vast moet leggen bij een notaris. Ze vraagt ook of mensen hebben nagedacht over wat ze willen als ze ernstig ziek worden. Ze houdt de deelnemers voor dat ze dan ook zelf de regie in handen kunnen houden. Daar heeft een van de deelnemers ervaring mee. 'Toen ik kanker kreeg, begon de dokter te vertellen wat hij allemaal wilde gaan doen. Maar ik had zelf ook nog wat te willen. Ik heb steeds zelf de regie in handen gehouden en ben er goed doorheen gekomen,' vertelt hij.

Mensen aan het denken zetten

De toegevoegde waarde van deze bijeenkomsten is duidelijk. Ze zetten mensen aan het

denken en dat is precies de bedoeling. Hans van Druten: 'Oudere mensen hebben het vaak moeilijk. In zekere zin vormen zij een vergeten groep en ook de kerk heeft onvoldoende aandacht gegeven en is hier tekort geschoten. Ouderdom is een lastige levensfase, vaak gepaard gaande met eenzaamheid. Het is een uitstekende zet van de KBO een thema op de kaart te zetten dat raakt aan vragen die bij oudere mensen leven.' Mia Janssen vult aan: 'In principe moet je in alle levensfasen over de dood kunnen praten. Mijn man is twee jaar geleden overleden. We hebben samen van tevoren buitengewoon open over doodgaan gesproken en er ook niet geheimzinnig naar anderen over gedaan. Dat maakt het zoveel makkelijker, zoveel natuurlijker.' Beide gespreksleiders hebben altijd ervaren dat praten over de dood zingeving brengt, ook in de nadagen van ons leven. Wegkijken helpt

“

In principe moet je in alle levensfasen over de dood kunnen praten. Mijn man is twee jaar geleden overleden. We hebben samen van tevoren buitengewoon open over doodgaan gesproken en er ook niet geheimzinnig naar anderen over gedaan. Dat maakt het zoveel makkelijker, zoveel natuurlijker.

”

zeker niet. Er over praten, samen in een kleine groep met mensen in de afdelingen, geeft ook Mia en Hans een goed gevoel. Met de



kanttekening dat een groepsgesprek een veel algemener karakter heeft dan een één-op-één gesprek. Daar kan echt de diepte worden ingegaan.*)

In de praktijk blijkt dat mensen het prettig en zinvol vinden om over het onderwerp levens-einde te praten. De bijeenkomsten zijn dan ook beslist niet somber van karakter. Integendeel, de gesprekken zorgen voor verbinding, het leven krijgt meer betekenis, het geeft rust. Mensen gaan er zelfs gezonder door leven en worden er gelukkiger van!



Toen ik kanker kreeg, begon de dokter te vertellen wat hij allemaal wilde gaan doen. Maar ik had zelf ook nog wat te willen. Ik heb steeds zelf de regie in handen gehouden en ben er goed doorheen gekomen.



**) Uit artikel Limburg Magazine oktober 2018 door Ben Ubachs*



www.kbolimburg.nl
info@kbolimburg.nl
0475 - 38 17 40

Limburgs Diaconaal Fonds



© Mieke van Uden

Dit beeldje wordt om de twee jaar uitgereikt aan de winnaar van de Doctor Poelsprijs

Doel

Het Limburgs Diaconaal Fonds heeft als doel:

- individuele personen in de Limburgse samenleving te ondersteunen en kansen te bieden door middel van een financiële ondersteuning of gift.
- kleine sociaal-maatschappelijke projecten op te zetten ten behoeve van kansarme mensen en groepen in de Limburgse samenleving.

Randvoorwaarden

Om in aanmerking te komen voor financiële ondersteuning door het Limburgs Diaconaal Fonds dient de aanvraag aan de volgende randvoorwaarden te voldoen:

- De aanvraag moet passen binnen de doelstellingen van het fonds.
- Aanvragen voor individuele personen dienen door een contactpersoon verbonden aan een op maatschappelijk werk gebied werkzame instelling of kerkelijke instelling te worden gedaan. Deze contactpersoon doet een eerste beoordeling van de hulpvraag en legt het verzoek vervolgens aan het fondsbestuur voor.
- Projectsubsidie aanvragen dienen voorzien te zijn van een projectomschrijving en projectbegroting (met financieringsplan).

Hoogte financiële ondersteuning aanvragen

Het Limburgs Diaconaal Fonds kent de volgende maximaal toe te kennen bedragen:

- € 500 per individuele aanvraag
- € 1000 per projectaanvraag

Met uw bijdragen kunt u het fonds ook financieel ondersteunen

In de huidige tijd van terugtrekkende overheid en bezuinigingen zal er steeds meer vraag komen naar financiële ondersteuning zoals verleend door Het Limburgs Diaconaal Fonds. Het fonds heeft een basisbedrag ter beschikking om de beoogde hulp te kunnen verlenen. Dit bedrag bestaat uit een eenmalige schenking van de Stichting Doctor Poelsfonds. Dit geld is belegd en de opbrengst van de belegde gelden wordt gebruikt om de hulpaanvragen te honoreren.

Wij zijn een non-profit organisatie met bestuurders die werken op vrijwillige basis.

Om deze vorm van hulpverlening te laten voortbestaan en meer aanvragen te kunnen steunen, zoeken wij naar donateurs die ons initiatief een warm hart toedragen.

U kunt ons werk steunen middels een gift, een legaat of een erfenis. Deze schenkingen kunnen fiscaal aftrekbaar zijn. Desgewenst kunnen wij hier toelichting over verstrekken. U kunt uw bijdrage overmaken op rekeningnummer NL78INGB0005473781. Het Limburgs Diaconaal Fonds is ANBI erkend.

Limburgs Diaconaal Fonds

secretaris@limburgsdiaconaaalfonds.nl

www.limburgsdiaconaaalfonds.nl

KvK 53116593

